

"Dacă vor tăcea aceştia, pietrele vor striga."
(Sf. Evanghelie după Luca 19, 40)

CUVÂNTUL LEGIONAR

Periodic al Românilor naţionalişti creştini

- în duhul NAŢIONAL CREŞTIN al lui Corneliu Zelea-Codreanu -

Anul **VIII**, Nr. **106**, **MAI 2012** *Apare la* ***SFÂRŞITUL*** *lunii* **2,5 lei**

Director: NICADOR ZELEA-CODREANU **Redactor şef: Nicoleta Codrin**

RELAŢII CU PUBLICUL:

ÎN FIECARE VINERI, ORELE 15–17, Str. Mărgăritarelor nr. 6, sect. 2, Buc.; **tel.:** 0212425471 sau 0745074493

e-mail: cuvantul-legionar@zelea-codreanu.com; **NOUL NOSTRU SITE:** **www.zelea-codreanu.com**

CUPRINS:

Actualitate Ce-aţi pierdut din vedere

Actualitate Babilonia democraţiei la greci

Atitudini Nişte negri albi
Violuri consimţite

Carte legionară "Fără Căpitan" (VIII)

Diverse Legea "Big Brother" se întoarce
Sărbătorile creştine şi criza

Spiritualitate Nihilismul (III)

Istorie Înainte de sumerieni

Concurs, *Poşta Redacţiei*

Editorial: DL. CIOFLÂNCĂ VERSUS ROMÂNIA

Dl. Cioflâncă în luptă cu reacţiunea? Personaj de comedie?

Nici vorbă! Un personaj lovit de tragismul existenţei sale!

De ce socotesc tragică existenţa domniei sale?

Explicaţia este relativ simplă: m-am gândit la un personaj autentic, bineînţeles, altul decât domnia sa, pe care soarta l-a lovit cu un defect capital, şi care, prin comportament, trezeşte la tot pasul nedumerire, eufemistic vorbind, **tragismul personajului constă în perceperea inversă a lucrurilor.** El va fi convins în veci că toţi sunt anormali în măsura în care gândesc altfel.

Gândiţi-vă că acest defect nu este vizibil atunci când te uiţi la domnia sa. Pare ca toţi oamenii!! Totuşi, când începe să îşi dezvăluie, să zicem, convingerile, situaţia devine grotescă.

Să ne închipuim că dl. Cioflâncă ajunge judecător; tragedie vis a vis de optica domniei sale: cine-i intră „în mână" este pierdut.

Norocul naţiei române că verdictele domniei sale nu au putere de lege! Norocul naţiunii române că îşi dezvăluie cele câteva rânduri de dinţi într-o publicaţie mai puţin şi de mai puţini citită şi care, pentru opinia publică, este cunoscută ca promovând interesele sponsorilor.

Revenind la dl. Cioflâncă, te întrebi, pe bună dreptate, care sunt mecanismele intime care l-au determinat să se transforme într-un „rege Arthur", apărătorul fără reproş al intereselor, al punctelor de vedere iudaice în contrapartidă cu interesele naţionale.

O face cu atâta pasiune, cu atâta subiectivism, cu atât de evidentă renunţare la raţionalitate, încât nu poţi să treci peste o întrebare: un comportament de genul acesta, în slujba unor interese antinaţionale, poate să reprezinte soluţionarea optimă a necesităţilor materiale ale d-lui Cioflâncă?

Următoarea întrebare ar fi: cel puţin „treaba" pe care o face, scuipând în dreapta şi în stânga, ca o mâţă prinsă la înghesuială, îşi merită banii?

Eu, în „nemernicia mea", ca un cititor destul de obişnuit al ***REVISTEI "22"***, nu am remarcat până acum existenţa pe acest mapamond a domniei sale.

Recunosc fără jenă că nu reuşesc să citesc toate articolele publicaţiei şi că am un instinct de fost pescar pasionat, să **extrag din apele tulburi, poluate de un exclusivism anti-naţional ale publicaţiei, micii monştri care sunt expediaţi pentru folosinţă publică** şi pentru otrăvire publică - este vorba de **articolul** d-lui **Cioflâncă**, intitulat ***„Antimemoria holocaustului şi a comunismului"*** **(30 aprilie a.c.).**

(continuare în pag. 4)

Nicador Zelea-Codreanu

CE-AȚI PIERDUT DIN VEDERE - ȘTIRI LUNA MAI -

***

Înființarea Parlamentului Evreiesc European (EJP)

Pe data de **14 mai 2012**, în clădirea Parlamentului European din Bruxelles, a avut loc întâlnirea celor 120 de membri ai primului Parlament European Evreiesc (*European Jewish Parliament - EJP*).

Membrii Parlamentului au fost aleși de evreii din Europa, care și-au depus votul online prin intermediul site-ului www.eju.org. - conform declarației ***Uniunii Evreilor Europeni*** (EJU), organizație care a creat acest parlament (ideea aparținându-i președintelui Israelului, Shimon Peres).

Pretenția dintotdeauna a evreilor că ar încerca să se integreze în societățile în care-și desfășoară viața, e infirmată categoric de această știre.

Cine vorbea de cetățeanul român de origine evreiască, ca de un bun român? Nu contează: să-i uităm pe "orbi"!

EJU. afirmă că așa-numitul Parlament va reprezenta interesele comunităților evreiești din Europa, va propune soluții la problemele existente și va constitui **un garant al respectării intereselor evreilor**, va da glas opiniilor, convingerilor, ideilor și preocupărilor evreilor europeni.

Devine din ce în ce mai evident faptul că interesele iudaice nu coincid cu cele ale țărilor care-i găzduiesc de sute ani!

În cuvântul de deschidere al întâlnirii inaugurale, Antonyia Parvanova, membră a Parlamentului, a spus că *„pentru prima dată în istorie, poporul evreiesc european s-a adunat ca un singur om, sau mai bine zis ca un ansamblu care apără aceeași cauză"*.

De cine o apără, cine o amenință? Dar, mai întâi, care este "cauza evreilor" din Europa?

Joel Rubinfeld, președintele EJP, ne lămurește indirect, menționând faptul că *"provocările care privesc nici mai mult nici mai puțin decât viitorul a 3 milioane de evrei europeni răspândiți în diverse țări, sunt uriașe"*, printre acestea aflându-se promovarea valorilor evreiești, dar și **antisemitismul și "delegitimizarea" Israelului.**

Credeați că puteau să discute despre altceva? Noi nu!

S-a accentuat ideea că *"EJP va fi o voce puternică care va contribui în mod pozitiv la dezvoltarea Europei"*.

Deci fără un Parlament Evreiesc Europa ar rămâne... subdezvoltată!

"Faptul că EJP se întrunește în aceeași clădire ca și Parlamentul European, este mai mult decât un simbol", a spus Joel Rubinfeld.

Evident! Ca și cum n-ar fi fost suficient faptul că evreii sunt cetățeni cu supradrepturi în fiecare stat european, ca și cum nu e destul că dețin pretutindeni funcții-cheie, va exista **un for suprem iudaic** care va acționa de acum încolo **peste autoritățile** din țările în care trăiesc evrei (adică toate).

Întrebare-cheie: Parlamentul respectiv va avea putere de lege în țările UE, asupra țărilor, sau asupra evreilor trăitori în acele țări?

Și într-un caz, și în celălalt, se creează o situație care dezvăluie poziția de facto a evreimii:

- ori vor să conducă printr-o forță paralelă țările - lucru negat de domniile lor și atribuit unor "antisemiți nenorociți",

- ori "evreii români", nemți unguri etc., vor ignora legile țărilor de unde își sug bunăstarea, comportându-se ca stat.

S-a creat, practic, **o autoritate paralelă la nivel european** care, chiar dacă nu formal, în fapt se va substitui Parlamentului European. Avem de-a face cu o nouă manifestare, un nou tip de masonerie care se oficializează, creând noi posibilități de acțiune anticreștină.

La inaugurarea EJP a participat o delegație de 40 de membrii ai *Conferinței Președinților Organizațiilor Evreiești Majore* din America. **Delegația a purtat discuții cu UE, NATO** și oficialii belgieni, abordând problema antisemitismului în Europa, Iran și Siria.

În urma acestei precizări credem că s-au lămurit chiar și cei care înțeleg mai greu: evident că acest Parlament Evreiesc nu se va ocupa doar de "problema" evreilor **europeni**, nici măcar de cea a evreilor din lume, ci de lumea întreagă!

(Surse: stiriazi.ro, 14.05.2012 – *"Primul Parlament Evreiesc European"*, www.vaineaaurel.jewishfeld.ro)

***

Protecția animalelor, dar nu și a evreilor

Asociația *Cuțu-Cuțu*, care încearcă să apere câinii maidanezi de diversele vitregii cauzate de conviețuirea cu oamenii, a emis pe 4 mai a.c. un comunicat-protest, cu care a nimerit drept în pom.

Iată titlul buclucaș: *"Câinii nu sunt evrei ca să fie duși la Aushwitz.* *Un adăpost cu 10.000 de câini?"*

Până și noi suntem scandalizați: se scrie "Auschwitz", cu "sch", nu cu "sh"...

Bine, era o glumă, noi nu suntem scandalizați, dar ***"Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării"* a sărit imediat cu bâta pe ei!**

Într-adevăr, titlul de mai sus sugerează că evreii, spre deosebire de prietenii noștri patrupezi, chiar ar trebui să fie duși la Auschwitz. Ceea ce ar fi absurd, pentru că nu mai este nimic interesant de văzut acolo: placa pe care scria *"Arbeit macht frei"* ("Munca te face liber") a fost furată, iar o altă placă pe care scria că acolo muriseră patru milioane de evrei a fost înlocuită cu una pe care scrie de "numai" 1.400.000.

Cât despre câini, chiar nu găsim nici un motiv să fie duși până acolo - ideea era să fie duși undeva la țară, poate are cineva nevoie de ei, sau la vreo stână...

În concluzie, titlul comunicatului este, din toate punctele de vedere, cât se poate de nereușit. Iar Asociația *Cuțu-Cuțu* este întru totul de acord, prin glasul președintelui acesteia, Marcela Pîslă, care a promis și că titlul va fi modificat pe site-ul oficial al Asociației:

"[...] Titlul n-a fost cel mai inspirat, abia după aceea ne-am dat seama ca se poate interpreta și altfel. Dar tocmai pentru că este ambiguu oamenii au intrat și au văzut pozele și filmele privind condițiile din adăposturi. Toată lumea s-a legat de titlu. Dar poate că și titlul a ajutat ca oamenii să se uite [...] O să luăm o poziție față de autosesizarea CNCD".

Da, cu siguranță vor lua o poziție, și încă una cât se poate de specifică domeniului de activitate: în patru labe, pregătiți pentru făcut sluj, gudurat sau lins unde și cât trebuie...

"Ne amintim cu toții la ce chinuri au fost expuși evreii în timpul războiului. Regretăm cumplit. Același lucru se întâmplă acum cu câinii [...]".

Vă gândiți poate că au și început-o cu plecăciunile umile?

Nu: citatul de mai sus face parte din comunicatul original, care, după cum vedeți, are o atitudine deloc "antisemită", ci dimpotrivă, cât se poate de conformistă, în absurditatea lui.

Ce glumă bună: *"ne amintim cu toții"*! *Mai ales cei din liceu și cei de la grădiniță...*

Cât despre ce se întâmplă acum cu maidanezii, paralelismul cu istoria "corectă politic" a suferințelor evreiești este cel puțin discutabil: sunt puși la muncă silnică în folosul industriei militare? Dacă răspunsul este "nu", așa cum ne așteptăm să fie, atunci adăposturile în care se înghesuie câte 10.000 de câini nu sunt lagăre de exterminare, ci tot ce s-a putut obține din donațiile câtorva inimoși care s-au implicat în această inițiativă.

Nădăjduim că reportajul Asociației Cuțu-Cuțu încearcă să adune mai mulți asemenea inimoși (mare atenție:) particulari, sens în care le și dorim mult succes. Pentru că, dacă mai sus numita asociație militează pentru lăsarea lor pe străzi, ca să se adune și mai departe în haite înfricoșătoare și să mai ucidă din când în când câte un copil, pot să renunțe la neinspirata doamnă Pîslă și să o angajeze președinte pe mult mai celebra Brigitte Bardot. Și aceea iubește, cu siguranță, mult mai mult câinii decât oamenii...

Pe de altă parte, dacă ei sunt de acord cu adăposturile, dar fac apel la un ajutor în acest sens din partea statului, atunci ideea devine pur și simplu criminală. Regimul Băsescu a redus abuziv pensiile, de au ajuns să trăiască unii bătrâni, după o viață de muncă, doar cu pâine și alune. Iar acum, când statul, nu contează din ce motive, nu are bani să restituie diferențele cuvenite, ar fi incalificabil să se aloce fonduri de la buget pentru "cazarea" în condiții mai bune a câinilor vagabonzi!

***

Boicotarea Iranului, tot mai dureroasă pentru economia Europei

După cele statele europene s-au hotărât, nu fără un oftat din toți rărunchii, **să nu mai cumpere petrol din Iran, a început să li se pună tot mai serios problema de a renunța și la excelenta piață de desfacere pe care o constituia această țară.**

Iată, pe scurt, știrea: **un grup de lobby din America** (ați înțeles: "american" get-beget!) face **presiuni** asupra mărcii franceze Peugeot să sisteze exportul de automobile către Iran.

De menționat faptul că relațiile dintre Peugeot și - urechile mari! - a doua sa piață externă sunt deja obstrucționate, francezii fiind actualmente constrânși să nu mai livreze către Iran piese de schimb.

Grupul "*United Against a Nuclear Iran*" a trimis aceeași **somație** și altor producători, cum ar fi *Renault, Fiat, Volvo, Mitsubishi, Nissan, Suzuki, Toyota, Isuzu, Kia, Mazda, Hyundai* și *Porsche*, dintre care **numai ultimele două mărci au anunțat că se vor conforma.**

Conform datelor oferite de sursă, piața automobilelor noi din Iran este de aproximativ un milion pe an, dintre care firma Peugeot își revendică uluitoarea cifră de 400.000 - adică sunt lideri detașați pe piața auto din Iran!

Iar acum niște "americani" vor să le impună renunțarea la o cotă de piață prin care până acum s-au menținut pe linia de plutire în

apele tulburi ale crizei care au înghițit deja întreprinderi cu mult mai mari decât concernul Peugeot-Citroen.

Odată cu vânzările aruncate pe apa sâmbetei se vor duce și venituri, și locuri de muncă - încă niște francezi care își vor vedea viețile ducându-se de râpă, poate vor emigra, în timp ce țara lor va importa în continuare arabi și indieni ca să facă munca de jos. Și, ca un efect secundar, să "împrospăteze" fondul genetic tot mai pestriț al fostului neam galic...

În fine, când ați citit "marca franceză Peugeot" ați fost, nu cu mult, dar semnificativ, induși în eroare. Cu 7%: acesta este pachetul de acțiuni ale grupului Peugeot-Citroen pe care l-a cumpărat de curând colosul industrial american "General Motors", deci Peugeot este o firmă franco-americană.

Iar 7% din cele 400.000 de mașini despre care vorbeam devin, indirect, 28.000 de automobile vândute anual de americani Iranului, în condițiile în care SUA se află, de ani de zile, în capul listei boicotului anti-Iran.

Găsim că acest flux comercial este extrem de firav, nesemnificativ din punctul de vedere al americanilor, însă generează o ironie a sorții, absolut irezistibilă, amintind și de **un precedent istoric fabulos.**

Filmul, vă rugăm:

Boicotul interbelic asupra Germaniei lui Hitler a eşuat lamentabil, deși în momentul respectiv economia mondială se afla pe valul unei reveniri din criză.

Putem spune, în linii mari, că economia țărilor antihitleriste din Europa, ca și a Statelor Unite, nu au avut de suferit de pe urma izolării forțate a Germaniei, dar nici pe nemți respectivul embargou nu i-a impresionat cu nimic.

Eșecul s-a datorat faptului că **nemții și-au găsit piețe alternative,** pe baza cărora economia lor și-a putut asigura o creștere impetuoasă.

Iar **printre respectivii cumpărători de rezervă** - să murim de râs! - un loc de frunte l-au ocupat **comunitățile evreiești din Palestina**, care se pregăteau să pună stăpânire pe acel teritoriu (la vremea aceea parte a Imperiului Britanic). Germania livra... automobile (!!), iar evreii gică-contriști (care ignorau boicotul pus la cale chiar de coreligionarii lor) ofereau în schimb fructe.

Schimbul se făcea sub forma barterului, adică produs contra produs, fără intermedierea banului, deci șuntându-se magistral orice chițibușării bancare – *dă, Doamne, să mai vedem așa ceva!*

Europa începutului de secol XXI, aflându-se și ea pe un val de revenire... a crizei, nu va avea, însă, un asemenea noroc! Ne referim la norocul de a nu suferi de pe urma strangulării voluntare a unor fluxuri economice, nu la "norocul" pregătirii unei noi conflagrații mondiale (am mai atins, în destule rânduri, acest aspect).

Practic, când economia și sistemul bancar scârțâie din toate încheieturile în UE, dar și la americani, a refuza o relație comercială convenabilă este un gest cu pronunțat caracter suicidar.

Dorim să clarificăm marea diferență dintre a refuza să cumperi și a refuza să vinzi:

Dacă vrei să stânjenești dezvoltarea economică a unui stat dușman, o măsură plauzibilă este să refuzi să-i mai cumperi produsele, adică să-l frustrezi de o piață pe care se baza. În economia de piață, cel mai mare rău este să te umpli de stocuri pe care nu ai cui să le vinzi.

Dar **să nu-ți mai vinzi produsele în respectivul stat dușman, este ca și cum ți-ai pune ție embargou, nu lui** - aceasta pentru că este mult mai simplu să găsești alt vânzător decât alt cumpărător.

Prin urmare, dacă refuzul de a cumpăra petrol iranian putea fi considerat ca o palmă pe care tu, Franța, i-o dai Iranului peste obraz, refuzul de a vinde mașinile pe care Iranul era dispus să le cumpere de la tine este o palmă pe care tu, Franța, ți-o dai singură. Să-ți fie de bine, toanto!

Pe viitor, când veți mai auzi la știri că "economia UE a reintrat în recesiune", că s-au suplimentat nu știu ce "fonduri de salvare" himerice sau că baronul Münchhausen se trage de urechi până ce o ieși din mlaștină, puteți fi siguri că prostovanul s-a aruncat singur în ea și că se afundă, cu bună știință, tot mai adânc.

***

Rușii își rescriu istoria cum vor ei!

Până la urmă... *"Stalin și poporul rus / Libertate ne-au adus"*?!

Cel puțin, **asta vor învăța la școală puștii din Rusia**, pentru că ministerul rus al Educației și Științei a primit mână liberă să creeze "o imagine pozitivă a Rusiei de astăzi în rândul rușilor și în lume"...

Actualul președinte al Rusiei, fost prim-ministru și fost-fost președinte, Vladimir Putin, a făcut destul de multe pentru a-și revigora țara. Aceasta, în momentul prăbușirii URSS, se trezise o putere de rangul șaptesprezece, tratată de americani ca o "țară bananieră" ceva mai mare. Putem, cu o surprinzătoare acuratețe, să-l considerăm pe Putin un fel de Atatürk al rușilor. Mustafa Kemal, posesorul acestui supranume, a făcut același lucru pentru turci, după destrămarea Imperiului Otoman printr-o agonie întrucâtva similară cu cea de mai târziu a Uniunii Sovietice.

Că "tatăl turcilor" nu a putut face din țara sa o putere mondială, din motive pur geopolitice, nu creează o diferență esențială între el și Putin - fiecare lucrează cu ce are. Că și-a îndrumat poporul pe căi... masonice nu face, de asemenea, chiar nici o diferență: și Putin (în calitate de președinte sau de eminență cenușie a lui Medvedev, locțiitorul său docil) tot asta face astăzi, mai ales când se pregătește să lanseze "cardul unic al cetățeanului".

Peste tot acest noian de schimbări în bine, dar și în rău, care caracterizează "domnia" sa plină de elan heirupist, președintele rus are nevoie ca pedala de accelerație a propagandei patriotice să fie apăsată până în far.

Și ajungem, astfel, la chestiunea rescrierii convenabile a istoriei:

Deoarece, chipurile, ce-și amintesc rușii de la bunicii și străbunicii lor care, în stare de ebrietate, au violat femei fără număr în Europa cotropită, le induce actualelor generații un sentiment de rușine (chiar ne îndoim!), istoria pe care o vor învăța de acum înainte le va întreține doar mândria... națională (cât de "națională", veți vedea imediat). Pe această mândrie bate monedă Putin de ani buni (chiar dacă, de fapt, nu prea are cu ce se mândri). Pentru asta investește în parade militare tot mai costisitoare de ziua căderii Reichului, sărbătorită de ruși pe 9 mai.

Prin noua "istorie" care se va preda în școlile rusești, se vor "rectifica stereotipurile" care "minimizează rolul personalităților istorice eminente care au constituit gloria și mândria Rusiei", conform ministerul rus al Educației și Științei.

Dacă este vorba cumva de Ivan cel Groaznic, de Petru cel Mare, care știa paisprezece meserii, sau de oricare țar care a sporit puterea rușilor, fie și prin cotropiri nedrepte, precum cea a Basarabiei și Bucovinei, atunci nu avem nici o obiecție. Așa cum am mai spus-o, putem înțelege pornirile imperialiste ale unei țări puternice drept un fapt firesc, dincolo de imoralitatea acestei lumi fundamental necreștine.

Dar dacă este vorba de Lenin, de Troțki, poate și de cei 900 de evrei din 960 de membri ai Sovietului Suprem din vremea "Tătucăi Stalin", ba chiar poate și de zecile de mii de politruci evrei care mânau ca pe vite efectivul... dispensabil al Armatei Roșii, atunci începem să le plângem rușilor de milă! Toți aceștia au făcut mai mult rău poporului rus decât celorlalte popoare, asuprite prin intermediul rușilor, iar cinstirea care li se aduce echivalează cu o piatră aruncată în sus, care cade tot în capul celui ce a aruncat-o. Să le fie mândria națională de tot râsul!

Iar dacă se gândesc **să-l reabiliteze chiar și pe Iosif Visarionovici Stalin,** pe numele lui adevărat **Djugașvili ("puiul jidoavcei"**, în limba gruzină), ar fi cazul să li se reamintească faptul că **evreul respectiv a omorât, pe timp de pace, mai mulți cetățeni sovietici decât au murit în lupta cu armatele germane.**

Amintim și milioanele de morți cu ocazia foametei programate în **Ucraina** din 1932 și 1933 - cuvântul "***Holodomor***" vă spune ceva?

A continuat cu măcelurile și epurările în timpul războiului, pe care astăzi propaganda oficială le numește "Marele Război Patriotic", precum și după așa-zisa victorie.

Tendința de a-l reabilita pe Stalin, recunoscut ca un criminal chiar și de către urmașii săi la "tronul" sovietic, s-a manifestat tot mai puternic în ultimii ani, nu spre onoarea, ci spre veșnica ocară a marelui neam de la Răsărit, consacrat astfel ca o **unealtă perfectă a iudeo-masoneriei.**

Dacă tot ne-am referit la "porniri imperialiste", atunci trebuie clarificat următorul aspect: atunci când puterea iudaică (ocultă, non-teritorială) dobândește influență într-un stat puternic, ceea ce rezultă este o politică subtil diferită a statului respectiv, mânat de motivații care nu-i erau specifice. Rusia dominată de evrei avea, pe hartă, exact aceleași direcții de expansiune teritorială ca și cea pravoslavnică, însă dobândise o manie nouă, absolut străină defunctului Imperiu Țarist: înecarea în sânge a creștinismului!

Repetăm: nici politica externă a vechii Rusii nu era creștină, și nici nu putea fi, pentru că altfel ne-am fi aflat deja în Împărăția lui Hristos; dar în interiorul acelei Rusii se trăia, cât de cât, după reguli creștine. Până la urmă, sub povara... netrăirii creștinești, dar și cu aportul incontestabil al infiltrării iudaice (cu spiritul ei "revoluționar"), ultima orânduire creștină a lumii, Rusia Țaristă, a pierit.

Ca să revenim la rușii de azi, care slăvesc prostește faptele evreilor de acum trei generații, expansionismul sovietic poate fi cu ușurință asumat și de către actuala Rusie, chiar dacă am presupune că aceasta s-ar fi curățat de orice a fost sovietic, comunist sau iudaic în ea. Deși, fie vorba între noi, nu suntem deloc tentați să presupunem așa ceva.

Noul manual de istorie nu va mai vorbi despre ocuparea, de pildă, a țărilor baltice, ci de "eliberarea" lor, după care acestea ar fi intrat, de bunăvoie în URSS.

Dar... de cine le-au eliberat? O să spuneți că de "fasiști" (după pronunția oricărui politruc semianalfabet)?

Manualul "*va demasca falsificările istoriei, o armă care vizează slăbirea influenței internaționale a Rusiei*"...

Păi este prea târziu, tovarăși! **Influența internațională a Rusiei nu mai există. Există doar trei lucruri, mari și late:**

(1) Un teritoriu inexpugnabil, în special datorită mărimii - cea mai întinsă țară de pe planetă - în care s-au împotmolit Napoleon și Hitler, dar în s-ar putea împotmoli la fel de bine și o armată din prezent. Asta cu atât mai mult cu cât marile progrese ale tehnicii militare s-au înregistrat în domeniul distrugerii în masă, precum și al loviturilor de la distanță (cu avioane, cu rachete intercontinentale sau cu ajutorul sateliților), dar asalturile terestre și menținerea regimurilor de ocupație lasă foarte mult de dorit.

(2) La pachet cu acest teritoriu vast vin cantități uriașe de resurse de toate felurile (petrol, metale etc.), multe încă neexplorate, ideale pentru crearea și menținerea pe termen nelimitat a autonomiei economice.

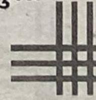
(3) Un popor de goim, care a fost deja folosit pe post de carne de tun, când peste douăzeci de milioane de tineri ruși au fost împușcați din fața de nemți și din spate de politrucii evrei.

După cât de puține șanse i se dau acestui popor să învețe ceva din istoria adevărată, cel mai probabil este că va mai juca acest rol și în viitor: un norod cam nerod, să ne iertați!

(continuare în pag. 5)

Redacția

DL. CIOFLÂNCĂ VERSUS ROMÂNIA (continuare din pag. 1)

Dl. Cioflâncă își expune punctele de vedere în legătură cu „derapajul" senatorului Dan Șova într-o emisiune televizată, mințind în legătură cu conținutul afirmației acestuia, ca și când nu ar fi fost făcută în văzul a sute de mii de telespectatori, înscriindu-se cu tot avântul și energia pe traseul unor minciuni și exagerări specifice abordării „conflictului interetnic" de către autorii evrei.

Ca să fie clar de la început, domnia sa vorbește de „scandaluri". Aceste „scandaluri", de fapt, sunt niște proteste ale diferitelor „instituții" plătite din banii noștri, din păcate, care veghează cu „vigilența" moștenită de la iudeo-comuniști, să nu-și exprime nimeni nici un punct de vedere ieșit din tiparele intereselor iudaice de ieri, de azi și de mâine.

Motivele declanșării acestuia sunt lipsite de importanță: orice prilej este bun pentru tovarășii evrei ca să „bată cu pumnul în masă", ca nu cumva să uităm statutul de „animale" pe care suntem poziționați de către veșnicii protestatari.

Dl. Cioflâncă face o serie de afirmații despre tot ce se întâmplă în România în prezent, făcând un soi de trecere-n revistă a poziției românilor față de tăvălugul ofensivei iudaice.

Nu voi zice "fraza și prostia", sau "fraza și minciuna". Nu-mi permit acest lucru în fața marelui Cioflâncă. Eu vă voi prezenta lucrurile „discutabile", urmând ca aprecierile să vă aparțină.

Să începem cu titlul articolului: *„Antimemoria holocaustului și a comunismului".*

Domnia sa ne sugerează că sunt **două teme de dezbătut în cadrul unui subiect comun, adică: *Tovarăși, se încearcă „ascunderea", pentru noile generații, a holocaustului și a comunismului!***

Deci, în relația cu holocaustul, comunismul trebuie păstrat în istorie ca bun, sau ca rău??

După toate aparențele și chiar în mod real, ce limitează, ce oprește deportările în Transnistria, acuzate că ar fi „sursa" uciderii evreilor?

Perspectiva pierderii războiului de către români și în mod explicit urmarea: comunizarea României - lucru care desigur că nu mai trebuie dovedit.

Deci, comunizarea României = salvarea evreilor!! Deci: *"Tovarăși, să nu uităm holocaustul și să nu uităm nici pe salvatorii noștri comuniști!"*

Să faci o întreagă tevatură pentru „salvarea memoriei holocaustului" poate fi oricând o temă de actualitate la niște români sălbatici și nerecunoscători, dar **să sugerezi că românii folosesc în egală măsură „antimemoria" și în legătură cu comunismul, pare greu de acceptat.**

Încercarea de a scoate din limbaj și din memorie sintagma iudeo-comunism, încercarea de a atribui ororile primului deceniu și jumătate de comunism, voinței minorității autohtone componente a factorului de decizie a măsurilor criminale, face parte din eforturile de falsificare a istoriei.

Deci, începând cu titlul, e cam „cioflâncită" problema!

În continuare voi prezenta aberațiile d-lui Cioflâncă, în ordinea expunerii lor în articolul în discuție.

În legătură cu afirmațiile senatorului Dan Șova referitor la tristul incident care provoacă măsurile împotriva populației evreiești din Iași în vara anului 1941, un masacru care are ca rezultat asasinarea a 2500 de evrei în Iași și în trenurile morții (sursă: „Istoria românilor" editată de Academia Română după 1989).

Nu discutăm problema cifrei la care „cinstitul" „Institut național pentru studierea holocaustului din România" a mai adăugat cifra „unu", transformând 2500 în 12.500, lucru absolut aberant. Probabil că aceasta conform tezei că, începând de la un singur om, crima este crimă - de acord; dacă așa stau lucrurile, de ce cinstitul institut a mărit numărul victimelor cu 10.000? Cifra a devenit absolut incredibilă, luând în considerație toate împrejurările "expuse în istoria" Academiei Române, care nu pomenește însă nimic de cei 42.000 de ostași români asasinați de bande de evrei la cedarea Basarabiei în 1940 (sursa: „Românii în arhivele Kremlinului" - rezultatul unui studiu de trei ani în arhivele Kremlinului a lui Gheorghe Buzatu).

Nu ne interesează ce spune Dan Șova; ne interesează ce urmează și **ce spune dl. Cioflâncă în legătură cu Dan Șova:**

"Șova a trecut prin penitența unui drum ca Washington (n. n.: la memorialul holocaustului), *... sperând că va fi uitat incidentul*".

Întrebarea se pune: cine a înnebunit, "noi" sau „ei"? ***Penitență la memorial? Dar ce este locul respectiv, muntele Golgota? Face parte dintre locurile de închinăciune și reculegere ale creștinilor?*** Și dl. Șova cel puțin a mers până acolo pe jos, desculț, bătându-se cu biciul din suta în suta de metri?

Vedeți, aceasta este deosebirea dintre un legionar și un „socialist": dl. Șova s-a lăsat umilit ca ultimul nevolnic! O rușine; în același timp, o victorie a evreimii și un avertisment, o amenințare pentru restul moluștelor: .Atențiune! Dominația este într-o fază incipientă: nu peste mult timp, dacă va apărea un caz Șova 2, penitența va consta din „spălarea closetelor la Comunitate timp de 30 de zile"! Oricum, după aceasta, respectivul penitent, cu diplome în buzunar va fi trimis „la munca de jos", pedeapsă inventată în timpul regimului comunist și de care "am beneficiat" și eu o viață întreagă.

Dl. Cioflâncă bănuiește sau poate chiar speră că penitența d-lui Șova" nu va fi suficientă pentru a-i fi uitat derapajul". Apropos de „derapaj": domnia sa folosește cauciucurile potrivite - în cazul de față exprimându-și „afecțiunea" pentru cauza evreilor. Sigur, totdeauna va fi „la munca de sus".

Al doilea „lucru grav" semnalat de „eroul" nostru este o "tamponare" în lanț - ca să rămânem în „auto" - a Consiliului Județean Suceava: acesta sponsorizează două cărți ale unui centenar, un bandit de legionar ce stârnește explozia de ură a tovarășilor. Un mic volum de versuri pentru copii, conceput în închisoare, care are pe copertă o scenă în casa autorului și în context apare o fotografie a lui Corneliu Zelea-Codreanu, micuță! Furtuna este paroxistică. Cât l-am detestat eu pe dl. Fluture, acum mai că l-aș pupa pe frunte! Trecem mai departe!

Dl. Cioflâncă, ca să își întărească poziția de salvator a iudeo-democrației, trage niște semnale de alarmă mai ceva ca „eroul" Vasile Roaită la greva ceferiștilor de la Grivița în 1933. Ce pierde din vedere domnia sa este că eroul comunist amintit, era omul Siguranței și avea consemn ca, atunci când avea să vină momentul oportun, să tragă sirena pentru declanșarea atacului jandarmilor. Face și domnia sa același lucru?

Într-un fel și dl. Cioflâncă, explicând temerile și soluțiile domniei sale, ne arată și nouă și oricum vrea să se citească faptul că *„există mai multe medii care produc în România de astăzi radicalism alimentat de ideologii extremiste"*, atât de multe și de răspândite încât, spunem noi, ar trebui reactivată practica „șantierelor de exterminare" .La „Canal" cu bandiții! Care Canal? Vezi bine, „Canalul București-Dunăre"! Se zice că istoria se repetă: "pe ei, că n-are gloanțe"! Dacă trimiți senatori la penitență, aceasta pentru că beneficiază de imunitate parlamentară, sunt milioane de actuali sau în perspectivă „bandiți" fără „imunități"! Mucles! Listele se fac din timp, liste albe și liste negre! Peste puțin timp, selecțiile!

Nu trebuie să vă chinuiți să faceți un cod al comportamentului „corect politic", într-o societate iudeo-democratică!

Ca un semn al obedienței poporului român, de la fașă la barbă albă și de la opincă la vlădică, **ne vom strădui să facem noi** unul, exprimând, de la A la X, **toate pretențiile domniilor voastre**, și o să vi-l trimitem spre aprobare. După aceea îl vom multiplica în mii sau zeci de mii de exemplare.

Dl. Cioflâncă enumeră locurile unde societatea românească începe să se trezească la realitate, renunțând la pasivitate, măcar teoretic, punând în discuție numai nivelul de obediență obținut prin prezenta teroare a mâinii de fier ascunsă în mănușa de catifea a iudeo-democrației.

Cităm: *"Un astfel de mediu îl constituie grupările ortodoxiste,* *antioccidentale și xenofobe, apărute în umbra seminariilor și* ***facultăților de Teologie Ortodoxă: un altul este produs de cadrul formativ al instituțiilor de forță (armată, poliție, SRI),*** *unde este exersat în continuare cultul antieroului Ion Antonescu și al altor figuri nedemocratice; figuri intelectuale cu trecut fascist, precum Nae Ionescu, furnizează în continuare o modă influentă"*.

De unde dracu le știe pe toate personajul nostru? Are în subordine un serviciu de informații? Și dacă are, cine îl plătește? Și dacă nu are, de unde știe, de pune domnia sa degetul pe rană de sare puroiul până în „22"?

Dar mai departe, te crucești: ***"este pomenit, de asemenea, mediul facultăților de istorie..."***

Ne oprim o secundă din citat să comentăm: acest "*este pomenit*" te trimite obligatoriu cu gândul la un raport.

Rapoarte de acest gen nu poate face, la o asemenea complexitate, decât un serviciu specializat!

De SRI nu poate fi vorba, fiind pe lista neagră, și atunci, chiar serios, **există „un serviciu" care monitorizează nivelul de scârbă a românilor în legătură cu legi apărute „pe blat", cu tentă dictatorială?**

Acest lucru ni-l dezvăluie viteazul "Vasile Roaită al anului de grație 2012", încercând să stârnească asupra României haitele până mai ieri „în adormire"?

Dar să continuăm fraza întreruptă adineauri prin puncte-puncte: ***"... unde înfloresc grupări legionaroide*** *(codreniste, simiste) sau ultranaționaliste (sincretice, asimilând legionarismul, antonescianismul și ortodoxismul într-o sinteză radicală, construită după modelul naționalismului integral, profesat în timpul celui de-al II război mondial..."*

Aici iar o cioflâncește domnia sa, dovadă că atunci când nu citează „din ceva", o zbârcește: care *„legionarism în timpul celui de-al II război mondial"* ? Deja trebuie să schimb nivelul de adresabilitate: măi, nea, Antonescu lichidează total – auzi, bre, nea! - total Mișcarea Legionară, model preluat după 1944 de „pretinii" matale! Capisci?

Citez: *"pentru că nici în școală și nici măcar în facultățile de istorie nu se prea învață despre holocaust..."*.

Comentăm: "bag sama" că ar trebui să se înființeze o „facultate de holocaust" în cadrul Universității București. Ți-am suflat-o! (ideea) Domnia voastră ar putea să supraliciteze: niște „grădinițe" de holocaust (profesor bărbos de holocaust)? Ar suna cam așa: *"Dragi (??) români, trebuie să vă intre bine-n cap: sunteți și suntem un popor de criminali, condamnați de marii înțelepți ai Sionului și de preceptele religioase să fim slugile poporului ales!"*

Dl. Cioflâncă include în vastul grup de români care a început „să mârâie" și nume contemporane cunoscute, cum ar fi: Alex Mihai Stoenescu, Gh. Buzatu, Paul Goma, și, diversiune, Teșu Solomovici. Aceștia au scris „cărți și articole negaționiste". Cum o reuși oare „eroul" nostru să mai doarmă noaptea, să mai înfulece friptane și sarmale, când legea nu este aplicată? Negaționismul este condamnat printr-o lege „democratică"! Este absolut democratic „să-ți bage pumnul în gură" niște tovarăși care, când au avut ocazia, ne-au băgat cuțitul în inimă! La pușcărie cu Stoenescu și Buzatu! Goma este sub altă jurisdicție, cel puțin aparent, și „beneficiază" de copii evrei. Dl. Solomovici, diversiune evreiască, scrie „un roman" întreg despre prezența evreilor pe pământul României de 2000 de ani! La întrebarea pe care i-am pus-o direct la un târg de carte, de unde scoate cei 2000 de ani, mi-a răspuns tipic evreiește: *"Păi Sf. Andrei nu a fost evreu?"*, lucru care ar vrea să sugereze drepturile milenare ale acestora asupra „grădinii Maicii Domnului".

Știu că scriu „editoriale-fluviu", prea lungi după tipicul gazetăresc, dar și durerile noastre sunt „supradimensionate".

Citez iarăși: ***"limitez enumerarea mediilor radicale, care altfel ar trebui să fie foarte lungă..."***

Îmi vine să vă „pup", d-le Cioflâncă: dacă spuneam eu că majoritatea poporului român, cu referire la cei cât de cât capabili să discearnă între bine și rău, a ajuns la disperare, identificând răul major al societății de trei parale în care trăim, îngrădit de legi dictatoriale emanate de forțe antinaționale, eram acuzat de antisemitism.

(continuare în pag. următoare)

CE-AȚI PIERDUT DIN VEDERE (continuare din pag. 3)

Este o vorbă pe care unii răuvoitori o spun despre țara noastră, dar i se potrivește Rusiei ca turnată: ce țară minunată, păcat că e locuită!

Concluzia? De avantajele colosale care rezultă din poziția pe hartă nu beneficiază în nici un fel poporului rus. Cu atât mai puțin, acesta nu are nici o oportunitate de a exercita o cât de mică influență în lume.

Chiar și în cazul de față, în ce scop vor ei să se servească de presupusa lor "influență"?

Pentru a proslăvi faptele trecute (grav antirusești) ale unor evrei.

Așadar, puteți dormi liniștiți: **doar evreii au dreptul să scrie istoria așa cum vor!** Chiar dacă, uneori, li se mai dă și altora voie să se joace cu condeiul de cronicar al vremurilor apuse, acest lucru este permis doar pentru a li se zgândări respectivilor vanitatea, nu pentru a le aduce foloase reale. Toate acestea rămân și pe mai departe rezervate doar "poporului ales".

***

Noul El Dorado

Sub titlurile: ***"Noul El Dorado pentru samsarii de terenuri"*** și *"Străinii dețin 15% din suprafața agricolă a României", site-ul* stiri9am publicăpe data de 11.05.2012 următoarele informații alarmante pentru cei care nu se gândesc doar la "ziua de azi" și care nu au ca idol "farfuria":

După procentele de teren deținut de străini, România este pe primul loc în Europa!! (și pe locul 10 în lume).

Străinii dețin cca. un milion de hectare din pământul românesc, adică 15% din suprafața cultivată a țării. Suprafața de teren agricol disponibilă la vânzare în România este în prezent estimată la 500.000 de hectare. Potențialul pieței este și mai mare dacă ținem cont de faptul că aprox. 3 milioane ha teren agricol sunt neutilizate.

"Străinii văd România mult mai bine decât o facem noi. Potrivit publicației franceze „Le Monde", țara noastră a devenit un El Dorado al agriculturii europene."

Cu toate acestea **prețul pământului românesc este de 3 până la de 10 ori mai mic** decât în majoritatea țărilor europene.

Jurnaliștii francezi prezintă cazul tânărului agricultor Maxime Laurent care are în jud. Dolj o fermă de 1.400 de hectare. ***„Să ajungi la o asemenea performanță în Franța, e nevoie de două sau chiar trei generații. Mie mi-au fost suficienți trei ani"!!***

"Sunt fericit aici, unde viața este mult mai flexibilă!", spune francezul, care vorbește cu admirație despre tradițiile locale.

Partea cea mai proastă o constituie însă faptul că începând din 2014, străinii vor avea posibilitatea de a achiziționa pământ românesc direct, și nu prin intermediul unor companii înregistrate în România, așa cum se întâmplă acum.

Spre deosebire de alte țări foste socialiste care au interzis vânzarea pământului către străini, guvernanții României au dus o politică de favorizare a intereselor străine. Acest lucru e în concordanță cu tot restul cedărilor economice, cu acceptarea, în orice situație, a dominației străine.

Singura soluție **pentru a opri înstrăinarea țării** o constituie venirea la putere a unei forțe care să interzică vânzarea pământului către străini și care să revizuiască contractele încheiate anterior; suprafețele deja vândute trebuie răscumpărate la prețul vânzării

***

Buba neagră

Ascultam ieri (dată fără importanță) la televizor rezultatul ultimelor sondaje de opinie, efectuate de către o instituție de specialitate "credibilă", pentru formațiuni politice și oameni politici trecuți prin percepția românului. Aceste "sondaje de opinie" - nu vă spunem o noutate - încearcă să deslușească "ce zace" în mintea celui care duce în spinare toată șandramaua unei economii lovite din interior de niște criminali zburdând printre verdicte ale justiției care-i protejează și din exterior, de planurile colonialiste ale unei "finanțe mondiale" total controlată de israeliți.

În același sens, ascultând la "Europa FM" emisiunea lui Moise Guran de la 13,30 (întâmplător fiind în mașină, cu radioul deschis - aceasta ca o scuză), emisiune care încearcă să "impună" în final punctele de vedere ale "profetului", **jumătate dintre cei ce-și exprimau părerea doreau ca *"statul român sa fie condus de străini"*!!** Probabil că "vă stă mâncarea-n gât" când citiți așa ceva!! Pare de necrezut!

Ne vine în minte titlul unui film din perioada comunistă: *"Atunci i-am condamnat pe toți la moarte"*. **O asemenea mentalitate ne condamnă la moarte!** Suntem încă trăitori într-un regim totalitar impus cu "glonțul" și cu foamea, de iudeo-comunism? Cu glonțul, încă nu; cu foamea, desigur! **Oare ce situație sau ce evenimente ar trebui să apară ca să ne deșteptăm?**

Dar să revenim la sondaj: ***Mossad Răzvan Ungureanu*** era acreditat ca persoană, cu o cifră în jur de 10%!!

Ați turbat?? Este cineva, în afară de gașca iudaică, nelovit în trecut de tăvălugul iudeo-comunist? De la țară, de la oraș, rude mai apropiate sau mai depărtate, din toate mediile sociale, din toate profesiile, din toate confesiunile, din toate mediile politice?!

Citind într-o publicație bine informată, aflăm lucruri pe lângă care nu poți să treci fără să reacționezi, amintindu-ți de teroarea anilor '50 în percepția unui adolescent, înfricoșat de percheziții în toiul nopții, cu toate rudele prin lagărele de exterminare, dezbrăcat, rupt de foame, dar perfect conștient de tot ce se întâmplă în jurul lui. Iată, am ajuns iarăși la mâna unor odrasle de călăi, care, alături de alții, la vremea respectivă, se îndestulau cu sânge de creștin. **Petre Roman, Radu Ioanid, Vladimir Tismăneanu, Horia Roman Patapievici, Mihai Răzvan Ungureanu,** au apărut după '90. Din ce în ce mai prezenți, din ce în ce mai eficienți, împinși prudent dar constant spre vârful ierarhiei politice sau arogându-și dreptul de a dirija opinia publică.

Toți cei enumerați mai sus sunt fii de agenți ai temutului NKVD și care acum servesc precum părinții lor, în lupta de distrugere a poporului român. Îi mână din urmă o ură pe care nu și-o fac publică, la fel cum nu-și fac publice numele adevărate.

Ce ne-a făcut "să explodăm": :scriam într-un număr trecut de alarma declanșată de Ungureanu, prim-ministru, menită să excludă din palatul Victoria orice "însemne" care să amintească de creștinismul românilor. Gestul a fost confirmat chiar de fostul membru al CC-UTC, devenit premier, care se simte obligat, când își dă seama de tâmpenia făcută, să declare că s-a înțeles greșit.

Nu vrem să comentăm comportamentul d-lui Ungureanu, care în două luni și jumătate își definește poziția de dușman al intereselor naționale cu o dezinvoltură care te trimite cu gândul la un proverb românesc: "Prostul nu e prost destul dacă nu e și fudul"! Lipsa oricărui sentiment de modestie - ca să nu zicem "oribila aroganță" - a lezat chiar și pe proprii partizani: unii numai îngrijorați, alții poate jigniți, "i-au tras-o la gioale"!

Dar să revenim la "explozie".: **"românul Ungureanu**, care pentru proști - da, pentru proști! - își făcea cruci la depunerea jurământului de investire, lucru aproape de necrezut, **ținea în birou** (nu știm dacă asta înseamnă la vedere sau în sertar) **fotografia Anei Pauker, inițiatorul și organizatorul genocidului care a costat viața a 500. 000 de români!** (la nevoie vom dezvălui "sursa" informației)

Acest personaj, după ce "își dă arama pe față" (nu ne referim la respectivul portret), mai poate să primească adeziunea a zece la sută dintre participanții la respectivul sondaj? ***"BUBA NEAGRĂ", subiectul unuia dintre ele mai grave blesteme la români, a întunecat, a "înnegrit" mintea unui număr așa mare de oameni care să acorde încrederea d-lui Ungureanu?***

Orice legionar - și foarte mulți simpatizanți legionari – în "colțul icoanelor" au și portretul lui Corneliu Zelea-Codreanu, un personaj unic în politica românească, care a pus pe primul loc al calităților obligatorii unui om politic, adevărul și cinstea în slujba neamului românesc. **Presupusul șef al Partidului Democrat Liberal se descoperă a avea ca ideal de personaj politic pe Ana Pauker!!** Cine a fost acest odios personaj? Conducătorul comandoului evreiesc care stăpânește țara după 1944, responsabil de asasinarea a 500.000 de români, cei mai buni români.

Dacă noile generații nu au habar de crimele în masă, practicate de guvernările iude-comuniste până la amnistia deținuților politici din 1964 (decretată de Gh. Gheorghiu Dej , nu de Ceașcă, cum cântă toți proștii), nu ne putem închipui că dl. Ungureanu, la pretinsul și mult clamatul domniei sale nivel intelectual, nu cunoaște în amănunțime crimele ordonate de Ana Pauker.

Și totuși, reprezentând pentru domnia sa un reper, un model de urmat, la ce ne putem aștepta dacă ajunge să ne hotărască soarta cândva? La "BUBA NEAGRĂ", hărăzită de 10% dintre români, restului de 90%?

***

DL. CIOFLÂNCĂ VERSUS ROMÂNIA (continuare din pag. 4)

Domnia voastră o spuneți cu seninătate și ultrainteligenții, ca să nu spun genialii dvs. sponsori, par a nu observa că, generalizând spiritul de frondă antievreiască numită aici „negaționism", faceți publică o stare generală de spirit!

Ce serviciu faceți dvs. evreimii, dezvăluind că oriunde se gândește și oriunde se învață, starea de spirit este împotriva manevrelor de transformare a românilor într-un popor de „penitenți" condamnați „să spele closetele"?!!

Ce fac „înțelepții Sionului", dorm pe ei? Păi viteazul Cioflâncă „repară" una și strică zece?

Voi încheia cu alt citat care ne convine: ***"Există adevăruri delicate... unele dintre ele arată astfel*** (n. n.: adevărurile!!): ***comunismul s-a instalat mai ușor decât se anticipa,*** *nu doar pentru că s-a folosit de tancurile sovietice, de falsificarea alegerilor și alte măsuri antidemocratice, ci și* ***pentru că a mobilizat părți din societate, creându-le iluzia că reprezintă o alternativă la excesele îngrozitoare de până atunci,*** *ale dictaturilor succesive."*

Ce face dl. Cioflâncă: confirmă sută la sută teoria conform căreia cei care suferiseră până atunci „excesele îngrozitoare" sunt responsabili de „instalarea mai ușor a comunismului". **Cine sunt nominalizați ca victimele "exceselor îngrozitoare"? Evreii! Deci domnia sa confirmă cu „seninătate" vina evreilor de promotori ai comunismului**, cu tot cortegiul de orori!!!

La „munca de jos" cu domnia sa, ori la „penitență" cu muzeul holocaustului sau cu spălatul closetelor!

Nu voi încheia totuși fără să mai prezint o ultimă „prostioară" a d-lui Cioflâncă: domnia sa împarte luptătorii cu arma în mână împotriva flagelului comunist, în două: unii care sunt eroi și alții care sunt bandiți.

Ca eventual să înțeleagă și domnia sa „boacăna", îi voi explica mai pe înțelesul domniei sale: o epidemie gravă omoară o populație; de stăvilirea ei se ocupă două categorii de medici: medici buni, eroi în ochii posterității, și medici răi care, chiar dacă „mor pe baricade", rămân bandiți", după categorisirea bolșevică sau iudeo-comunistă a timpului!!

Ați mai cioflâncit domnia voastră de multe ori într-o jumătate de pagină de ziar, dar mă opresc.

Nu știu ce mă doare mai tare: mâna, de atâta scris, sau capul, de atâtea cioflânceli citite!

BABILONIA DEMOCRAȚIEI LA GRECI

Așa cum bine știți (ar fi cazul, s-ar zice că avem deja o bogată experiență în acest sens), **sistemul democratic este guvernat după câteva legi nescrise, a căror încălcare nu este "ilegală", dar este "neliniștitoare", "periculoasă"** - sau cum altfel găsesc unii de cuviință să o mai numească.

Vom încerca să le enunțăm, dar înainte de aceasta vă avertizăm că marile "valori" ale jurnalismului modern, cum ar fi imparțialitatea și detașarea de subiectul prezentat, ne sunt cu desăvârșire străine.

Printre lucrurile de care nu ne putem detașa "profesional" se află și acest substrat care transformă democrația într-un mecanism ideal de manipulare a maselor:

(1) Există formațiuni politice pentru toate gusturile, **se pot și înscrie în campania electorală, dar dacă anumite partide "nerecomandate" obțin un procent prea mare, este "rău":** s-a votat democratic, dar în contra "valorilor democrației"...

(2) Există și puteri străine care își dau cu părerea despre ce ar fi bine să iasă de la urne, a căror părere nu este deloc "bine" să fie contrazisă de rezultatul efectiv al alegerilor "libere" - asta mai ales când suveranitatea de stat este atât de subțire, încât se vede prin ea, iar respectivele puteri se întâmplă să fie și creditorii externi ai țării.

(3) Mai există și o **"a patra putere în stat", mass-media,** pe care din motive evidente o considerăm un **instrument de control al mai sus menționatelor puteri străine**, care își mai dă și ea cu părerea despre ce e bine și ce nu vis-a-vis de opțiunile electoratului.

Tot hazul acestei puteri constă în faptul că se autointitulează "națională", având astfel pretenția nerușinată că ar vorbi în numele respectivei națiuni, mai exact în numele "opiniei publice".

În perioadele de relativă acalmie, când sforarii acestei lumi manevrează prudent, străduindu-se să menajeze iluziile populare de prosperitate și viitor luminos, **populația votează cu partide "liniștite", de tipul "liberal" sau "social-democrat"**, ale căror doctrine călduțe (dacă se întâmplă să aibă așa ceva) convin sistemului. Lumea votează cu "cine trebuie" și totul este "bine".

În schimb, în perioadele de "criză", când aceiași sforari consideră că pasul următor spre robia mondială este copt și, ca atare, abandonează prudența în favoarea schimbărilor brușțe, **lumea începe să voteze cu "extremiștii".**

Și atunci... nimic nu mai este "bine"!

De fapt, să fim înțeleși: sistemul se simte foarte bine în asemenea situații, în primul rând pentru că mass-media are ocazia neprețuită să se tânguiască, să se dea în spectacol (elemente indispensabile pentru o manipulare eficace).

Și apoi, de cele mai multe ori, "extremiștii" care par să lupte în contra sistemului sunt paiațe dirijate tot de acesta: orice curent care nu poate fi suprimat direct ajunge să fie infiltrat și captat de către sistem. Că rebelii cu pricina se autointitulează comuniști, socialiști, naționaliști, anti-nu-știu-ce sau pro-nu-știu-ce, prea puțin contează.

Și totuși, faptul că sistemul este nevoit să-și bată capul cu asemenea trucuri și simulacre "extremiste" înseamnă că poporul de rând tot a avut o reacție, și-a manifestat cumva nemulțumirea, sau chiar ura față de sistem. Sforarii sunt astfel nevoiți să revină, pentru o vreme, la prudența și pași mărunți *.

* În momentul de față nu se întâmplă așa ceva, deși ar fi fost cazul, conform cu cele de mai sus. Dimpotrivă, se șarjează în continuare pe criză, austeritate și alte scenarii dure, ceea ce înseamnă că miza este mult prea mare ca să se renunțe la moment.

Am mai spus-o și în urmă cu câțiva ani, la începutul primului val de "criză": umanitatea va ieși fundamental, ireparabil sărăcită din această calamitate - vom pierde mijloace materiale (personale, dar mai ales naționale) și juridice

(drepturi ciuntite de vreo "reformă" sau pentru "siguranța națională") și vom ieși "la lumină" cu jugul pe gât. Sau cu ștreangul, cei care nu se vor lăsa puși la jug... Ideea că am putea fi lăsați, pur și simplu, să ieșim din "criză", pentru ca apoi totul să fie ca înainte, este puerilă!

Și iată cum **alegerile de pe 6 mai a.c. din Grecia** ne oferă un exemplu de "pericol" democratic în contra democrației însăși, de toată frumusețea. Ei bine, grecii chiar au făcut-o lată: **nu au votat deloc cu "cine trebuia"!**

Cine "trebuia" să fie votat, pentru ca toate vocile din UE, care noapte de noapte numai la "binele" Greciei visează, să fie mulțumite și liniștite?

Păi cei care au condus și până acum, deși aprobarea planului european de "austeritate" pentru Grecia a dus la nenumărate proteste de stradă.

Poate că mai sunt câte unii rătăciți care cred că FMI are dreptate și că face totul pentru binele victimelor sale, inclusiv Grecia...

Iată cât de bine le face: rata șomajului la greci a ajuns la un alarmant 21%! ***Așa se iese din criză, cu populația activă stând pe bară?***

Ce ar trebui să facă respectivii 21%, să mănânce măsline cu portocale, să bea ouzo și să aclame din răsputeri "salvarea economiei naționale" de către UE și FMI?

N-a fost deloc așa: **scrutinul de la 6 mai a fost dominat de un refuz hotărât al acestei "salvări", impuse prin presiuni internaționale.**

Am fost "profund emoționați" de accentele melodramatice pe care vechea "nouă democrație" și *pasokiștii* greci au încercat să le dea propriei prăbușiri.

În cităm pe Venizelos, liderul socialiștilor: "*Pentru noi, în Pasok, ziua de azi este deosebit de dureroasă. Știam că prețul va fi greu și ne-am asumat demult că îl vom plăti.*"

Curat martiriu, coane Cațavencu! Păi, dacă guvernezi cum nu vrea poporul...

Ce înseamnă democrație (la nivel declarativ, desigur)?

Clasa politică primește un mandat de la popor, ca să conducă în numele acestuia, să-l reprezinte.

De aceea ieșeau toți în stradă să te huiduie, ca să înțelegi că ai luat-o pe arătură și nu se mai simt reprezentați de tine!

Sau altă "cugetare adâncă": "*rezultatele alegerilor pun la îndoială capacitatea Greciei de a-și onora angajamentele din cadrul zonei euro*"...

În ciuda protestelor de care a auzit toată planeta (spre deosebire de leșinul colectiv din România), o clasă politică s-a angajat să ducă țara pe o cale. Acest angajament nu a putut fi împiedicat prin manifestații - deși au fost cu adevărat impresionante - dar când au venit alegerile, poporul a hotărât să-i pună pe alții. Pe oricare - și de aici a ieșit, după cum veți vedea, o bulibășeală indescriptibilă - cu o singură condiție: să nu continue cu asemenea "angajamente". Legitimitatea planului european de "salvare a Greciei" a fost astfel pecetluită: zero!

În locul partidelor devotate "partenerilor europeni" (mișcarea panelenică socialistă "*Pasok*" și "*Noua Democrație*", zisă "de centru dreapta"), singurii pe care se putea conta că vor mâna Grecia la jugul FMI fără să crâcnească, **din urne au ieșit cu totul altceva, în special din flancurile extreme: stânga radicală (*Syriza*),** cu un spectaculos loc 2 în preferințele alegătorilor, **comuniștii pe față (*KKE*), dar și *CHRYSSI AVGHI ("ZORILE DE AUR")* despre care toată presa urlă că ar fi neonaziști.** Asupra lor vom reveni la finalul acestui articol.

Practic, din 300 de locuri în Parlament, 151 au revenit partidelor anti-austeritate (stânga 97 și dreapta 54) și doar 149 celor fidele așa-zisului plan de "salvare a țării".

Asta mai zicem și noi majoritate! Punând la socoteală **cumplita fragmentare a ambilor poli**, nu suntem deloc surprinși că în Grecia nu s-a putut defini nici o coaliție de guvernământ: Antonis Samaras, liderul "Noii Democrații", a eșuat deja în formarea unui guvern pro-austeritate, iar Alexis Tsipras, șeful Syriza, a făcut același lucru cu un guvern anti-austeritate.

Conform Constituției grecești, aceeași posibilitate i s-a mai oferit și "ctitorului" tratatelor în vigoare, Evangelos Venizelos, marele pierzător al alegerilor (*Pasok* a ieșit abia pe locul trei), dar se înțelege că nici acesta nu a reușit.

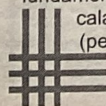
La momentul când scriem acest material, tocmai s-a anunțat că vor urma iarăși alegeri anticipate, pe 17 iunie, despre care mulți analiști se tem că vor fi și mai favorabile extremiștilor - apoi, la revedere austeritate, la revedere zona euro!

Indiferent ce urmează, va fi foarte dureros și pentru Grecia, dar și pentru restul UE, dar, atenție: există lucruri dureroase și necesare, tot așa cum există lucruri dureroase și stupide.

Stupidă, în viziunea noastră, ar fi lungirea acestei agonii, care promite, pe termen mediu, ca Grecia să fie cumpărată bucată cu bucată de străini, pentru ca într-un final să dispară de pe hartă.

Pe de altă parte, **slăbirea, poate chiar anihilarea monedei euro, împreună cu un crah bancar de proporții, intră în categoria "dureros, dar necesar".** Ar putea fi chiar o soluție a crizei: când ai creat o monstruozitate artificială care nu funcționează, o desfaci și mergi mai departe fără ea, nu toci toate resursele disponibile pentru a o repara la nesfârșit! Vorba aceea: boala lungă e moarte sigură...

Bine lucrat, băieți, le-ați tras o palmă pe cinste! Dar mizeria pe care au făcut-o a rămas. Iar se va începe cu circul "falimentului", iar se va vorbi de o dată limită după care nu vor mai fi bani pentru nimic. O spune vicepremierul Theodoros Pangalos: "Majoritatea oamenilor au votat pentru o construcție mentală foarte ciudată. Vrem să fim în UE și în zona euro, dar nu vrem să plătim nimic pentru trecut [...] Sunt sigur că germanii nu vor ca statul grec să părăsească zona euro. Ceea ce nu știu este cât de mult sunt dispuși să plătească. Depinde de germanii obișnuiți. Sunt ei dispuși să-și plătească taxele pentru a-i ajuta pe greci? Mă îndoiesc. Vom fi într-un faliment sălbatic, într-un faliment scăpat de sub

control. Statul nu va putea să plătească salariile şi pensiile. Mai avem bani până în luna iunie."

Noi nu suntem în măsură să evaluăm ce a făcut poporul grec în ultimele decenii, în care s-a strâns, bănuţ cu bănuţ, norul negru al celei mai crunte datorii externe din istoria lor.

Poate că au muncit pe brânci, poate au lenevit cu toţii, poate nu au produs nimic... Ce-i drept, în afară de turism şi agricultură exotică, nu am auzit de nimic grecesc în ultima vreme (a, era să uităm, au avut monopolul telefoniei fixe în România, pentru câţiva ani dezastruoşi).

Cert este că mult-puţinul pe care l-au făcut le-a fost plătit bine. Grecii chiar au avut parte de un sistem de salarii, pensii şi asigurări sociale foarte favorabil, au "trăit bine" într-un sens cât se poate de adevărat, non-băsescian.

De aici, nu putem fi siguri dacă tirul încrucişat prin care trec ei acum este o nedreptate sau doar răzbunarea unor creditori realmente păgubiţi de bunăstarea nemeritată a grecilor.

În orice caz, îi vedem luptând straşnic pentru ce este (sau a fost) al lor, dând dovadă de o demnitate şi tărie care la noi nu se mai văd.

În acest context vă prezentăm un punct de vedere... inedit - al grupării *SYRIZA (stânga radicală)*, care refuză cu orice preţ să accepte condiţiile actualului acord cu UE şi FMI.

Conform purtătorului de cuvânt al partidului, Yannis Bournos, Grecia poate sfida acordul, din simplul motiv că ***UE nu şi-ar putea permite efectul de domino*** care s-ar declanşa la declararea falimentului grecesc.

*"Dacă noi am părăsi zona euro, pieţele financiare vor ataca Italia. **Când datorezi unei bănci 3.000 de euro şi nu îi plăteşti, te ucide. Dar când îi datorezi zece miliarde de euro, va face totul pentru tine.**"*

Ne putem oare permite un mic comentariu, cum s-ar spune, de la obraz?

N-e-s-i-m-ţ-i-r-e!

Dacă vă faceţi iluzii că asemenea pretenţii s-ar baza, totuşi, pe un calcul politic pertinent (lucru posibil în alte situaţii), **vă veţi lămuri definitiv din următoarea propunere a aceluiaşi partid: Grecia să găsească "surse alternative de finanţare" în China, Rusia sau Orientul Mijlociu!**

Iată de ce există o mare diferenţă între naţionalişti, pe de o parte, şi stângişti, comunişti, anarhişti etc pe de alta, chiar dacă se opun cu toţii planului FMI: naţionaliştii nu i-ar da cu tifla cămătarului de pe strada lor doar ca să meargă să se împrumute, în condiţii necunoscute, de la cămătarul din cartierul vecin!

***

Iar acum să vă spunem câteva cuvinte despre "neonaziştii" de la CHRYSSI AVGHI.

În primul rând, au la activ vreo treizeci de ani de lupte de care noi nu am auzit mai nimic, până când au reuşit, de curând, să obţină 21 de locuri în Parlamentul Greciei. Numărul acestora ar putea, chiar, să mai crească, în urma noilor alegeri de luna viitoare.

Totuşi, dintre organizaţiile româneşti, *"Noua Dreaptă"* îi cunoaşte cât de cât, pentru că s-a consemnat mai demult încercarea *Chryssi Avghi* de a organiza un festival naţionalist *"Eurofest 2005 – Nationalist Summer Camp"*. La acel festival, alături germani (*"Nationaldemocratische Partei Deutschlands" - NPD*), italieni (*"Forza Nuova"*), spanioli şi americani, fuseseră invitaţi şi cei de la *"Noua Dreaptă"*, însă în cele din urmă evenimentul a fost interzis de guvernul grec.

Alăturarea de această formaţiune românească nu este întâmplătoare, pentru că, din puţinul pe care

l-am putut afla - filtrând minciunile evidente, grosolane, cu care plouă în toată presa - **chiar cu *"Noua Dreaptă"* am fi dispuşi să îi asemănăm.** Un fel de *"Nouă Dreaptă"* de la noi, cu mult mai multă experienţă, cu părţi bune şi părţi rele.

Au la activ mai multe manifestaţii împotriva homosexualităţii, mai multe conflicte cu "naţionalităţile conlocuitoare", mai multe scandaluri legate de meciuri de fotbal sau alte nimicuri cu ocazia cărora Grecia a fost în vreun fel insultată. (Se spune că, după ce suporterii albanezi au ars în tribune un steag grecesc, *Chryssi Avghi* s-au dedat la violenţe de stradă - fapt greu de verificat.)

În nenumărate rânduri au fost şi victime, nu numai agresori, pentru că nici cu organizaţiile "antifa" nu ne este ruşine - în general, poporul grec are un temperament mai aprins, după cum s-a văzut foarte bine în ultima vreme - sedii distruse, chiar şi cu bombe, câţiva morţi şi mai mulţi răniţi... activitatea de extremist în Grecia nu este lipsită de "peripeţii"!

Ca o curiozitate, menţionăm şi faptul că, înainte de a recunoaşte creştinismul ortodox ca un principal stâlp de rezistenţă al naţiunii, "Zorile de Aur" au cochetat şi cu păgânismul Greciei antice. Heil Zeus!

Organizaţia îşi neagă apartenenţa la neonazism, situându-se pe poziţia unui **naţionalism grecesc**, lipsit de elementele distincte ale nazismului, care se încadrează, desigur, în specificul german.

Liderul *Chryssi Avghi*, Nikos Mihaloliakos, în vârstă de 55 de ani, a ajuns să fie poreclit *"Führerul"*, dar asta nu înseamnă decât *"conducător"* în limba

germană.

De asemenea, simbolul lor, fără a fi o svastică, trebuie să recunoaştem că ne aminteşte de una, dar **svastica nu este un simbol nazist.**

Lăsând la o parte semnificaţiile pe care le-a avut cu secole în urmă, la începutul sec. XX svastica s-a consacrat ca semn al lupte antievreieşti de oriunde, cu mult înainte de a fi auzit vreodată cineva de Adolf Hitler şi de partidul lui.

De fapt, simbolul nazist este svastica răsucită la 45 de grade, nemaiîntâlnită la nici o altă Mişcare naţionalistă.

Membrii organizaţiei se salută, ca şi fasciştii, ca şi atâţia alţii, printre care şi hitleriştii, cu o formă a "salutului roman".

Mai mult, organizaţia grecească de dreapta a **denunţat în repetate rânduri minciunile presei mari**, care se află, ca oriunde, preponderent **în mâini evreieşti**, aşa că ni s-ar fi părut imposibil să nu apară vreun incult care să le aplice eticheta de "antisemiţi" şi "neonazişti"!

Ajunşi în mod surprinzător în Parlament, *CHRYSSI AVGHI* se vor confrunta cu problema generală a tuturor organizaţiilor care au câştigat brusc multe voturi: vor descoperi că nu sunt pregătiţi, ca nu au cadre cu care să facă faţă noilor atribuţii.

Este grav să trimiţi în Parlament pe cine se nimereşte, doar pentru că înainte nu sperai că vei câştiga locuri. Prin urmare, **riscă să se umple de oportunişti**, care până acum nu-i băgau în seamă, **un fel de *"septembrişti de luna mai"* **...**

** Această problemă îi afectează, chiar mult mai grav, pe cei de la Syriza, din extrema stângă. Şi ei sunt tot un partid mic, până de curând lipsit de orice perspectivă. Dar, pe cât de puţin îi simpatizăm, pe atât de puţin ne interesează şi dificultăţile lor.

Dl. Mihaloliakos a rostit multe vorbe pline de elan şi încredere:

"Am sosit [...] V-a sunat ceasul, trădători de patrie!" etc.

A promis că va lupta împotriva cămătarilor mondiali şi a sclaviei impuse ţării sale de UE şi FMI...

De luptat, va lupta, nu avem nici o îndoială, dar viitorul Greciei ni se pare foarte departe de a semăna cu zorile - aurii sau de orice altă culoare. Iată ceva mult mai apropiat de adevăr, după părerea noastră:

***

*"Poporul grec este anarhic şi greu de îmblânzit. Din acest motiv trebuie să-i lovim adânc în rădăcinile lor culturale: poate că îi putem forţa să se conformeze. Mă refer, desigur, la **a lovi în limba lor, în religia lor, în moştenirea culturală şi istorică, pentru a le neutraliza abilitatea să se dezvolte, să se distingă sau să dăinuie.** Şi astfel să-i desfiinţăm ca obstacol în calea planurilor noastre vitale în Balcani, la Mediterană şi în zona Orientului Mijlociu, tot acest teritoriu care ne dă atâtea bătăi de cap, dar de o deosebită importanţă strategică pentru noi, pentru politica SUA."*

Citatul de mai sus face parte dintr-un discurs al lui HENRY KISSINGER din 1974, cu ocazia invaziei turceşti asupra Ciprului, republicat în *"Turkish Daily News"* în 1997.

În afară de faptul că era evreu şi că politica SUA nu însemna pentru el decât un instrument al planurilor sioniste, **acest text are astăzi o valoare profetică. Grecii sunt cu adevărat un obstacol formidabil în calea Noii Ordini Mondiale**: în capitala lor au ieşit, de mai multe ori, câte o sută de mii de oameni cu preoţi şi mitropoliţi în frunte, ca să protesteze în contra actelor cu cip.

Şi, ca să vedeţi că vorbim serios, că **libertatea şi "neîmblânzirea" grecească îi enervează teribil pe unii**, iată ce a mai declarat şeful *Chryssi Avghi*, la o săptămână după alegeri (sursa: Mediafax, 16.05.2012 - *"Liderul neonazist ales în Parlamentul grec neagă existenţa camerelor de gazare la Auschwitz"*):

*"**Auschwitz, ce Auschwitz? Nu am fost acolo. Ce s-a întâmplat acolo? Aţi fost acolo? [...]** Nu au existat nici cuptoare, nici camere de gazare, este o minciună"*.

El s-a referit la numeroase surse bibliografice care pun în discuţie cifra "sacră" de şase milioane - le-am citit şi noi.

Atrăgându-şi furia guvernului în exerciţiu, şi-a manifestat şi admiraţia pentru Adolf Hitler, deşi, la urma urmei, suntem miraţi: nu i-a ocupat, totuşi, Hitler pe greci în 1941, cu sau fără vina lui Mussolini? Ca naţionalist grec, ni se pare ciudat să ai asemenea simpatii.

Dar, **insistăm, asta nu înseamnă că face politică neonazistă, ci doar că îl simpatizează**, ca atâţia alţii, pe fostul conducător al Germaniei Naţional-Socialiste.

Şi, culmea culmilor, ştiţi ce va păţi dl. Mihaloliakos pentru asemenea prestaţie pe micul ecran?

Puteţi să ghiciţi?

Absolut nimic. **În Grecia libertatea de exprimare a opiniei este garantată în totalitate, nu ca în ţara noastră.**

De aici li se trage grecilor suferinţa, **de aceea FMI se străduieşti din răsputeri să-i facă una cu pământul!**

ACESTA ESTE MOTIVUL - restul sunt fleacuri.

Ştefan Hâncu

Atitudini

NIŞTE NEGRI ALBI
- CONTROVERSA ISTORICĂ REFERITOARE LA DACI -

Un nou val de naţionalism zguduie flota de invazie iudaică, riscând să aibă soarta flotei spaniole, „Invincibila Armada" a sec. XVII-lea pe care o învinge furtuna (noi credem că voinţa divină).

Un nou val de idioţenie zguduie o parte a opiniei publice române, exprimată în acest început de dispută de către diverşi ziarişti şi „formatori de opinie", în legătură cu cele mai recente rezultate ale unor cercetări istorice, „stârnite" pas cu pas de ideea, din ce în ce mai consistentă, că suntem prea puţin români.

Primul lucru care trebuie luat în consideraţie este nu faptul în sine, amestecul cu romanii după anul 100, care are o importanţă istorică: altceva trezeşte mânia colosului iudaic.

Deodată **apar informaţii despre trecutul nostru, care infirmă dezinteresul românilor pentru chestiuni de principiu.**

Iudeo-comunismul, - şi după 1989 iudeo-democraţia - îşi cheltuieşte o parte din resurse pentru eliminarea din conştiinţa românilor a legăturii cu un trecut istoric care contează mai puţin pentru „înţelepţii Sionului".

Excludem idioţenia că un teritoriu cuprinzând o enormă suprafaţă - vorbim numai despre ce se ştie deja: la răsărit până dincolo de Bug, la apus incluzând Câmpia Panonică, la nord intrând bine pe teritoriul Poloniei de astăzi (până la începutul sec. al XX-lea erau încă recunoscute 30 de sate de români în Polonia, de unde a fost obârşia Papei Paul al II-lea - Voitila), la sud până dincolo de Balcani (vezi Ţaratul Româno-Bulgar), **ar putea să păstreze cât de vag influenţa unei legiuni romane de 10.000 de oameni (*Iudaica*), care se retrage odată cu armata romană,** şi în care, oricum, oamenii erau concentraţi.

Conştiinţa unei apartenenţe la o seminţie care stăpâneşte aceste pământuri din negura timpurilor, care reuşeşte să învingă vicisitudinile a mai multe milenii, păstrându-şi într-un fel nealterat credinţa şi idealurile, îngrozeşte pe făuritorii planurilor de transformare a României într-o colonie evreiască, după modelul experimentat în Palestina.

Entuziasmul cu care, deocamdată, este îmbrăţişată de către zeci de mii de români ideea că **de pe aceste teritorii pleacă în toată Europa, încă înainte de apariţia statului dac, populaţii care-şi impun amprenta genetică,** devine din ce în ce mai **alarmantă pentru Sion.**

Se recurge iarăşi la ***vechile clişee,*** cu ***acuzaţii de „mentalitate fascistă".*** Nu am auzit în contra-partidă, pe apărătorii intereselor iudaice, venind cu argumente. Când ajung la acuzaţia de fascism, este clar că „le ajunge cuţitul la os".

De zeci de ani se încearcă scoaterea istoriei din conştiinţa românilor, ore de studiu din ce în ce mai puţine, „manuale alternative" în care se învaţă despre Decebal că „avea buze senzuale", şi, deodată, vine o „bombă" care trezeşte din adormire din ce în ce mai mulţi români. Acum eforturile tovarăşilor din ultimul aproape un secol se duc pe apa sâmbetei.

Ca întotdeauna, ideea unei comunităţi, a unor drepturi care derivă din ea, a unei apartenenţe care să te facă mai puţin disponibil la postura de servitor al unor vremelnici „arendaşi", trezeşte mânia acestora, alertează, pun în funcţie haita de trădători care schelălăie - dacă nu urlă la lupii la lună. Deocamdată nu au avut timp să-şi pună la punct „apărarea".

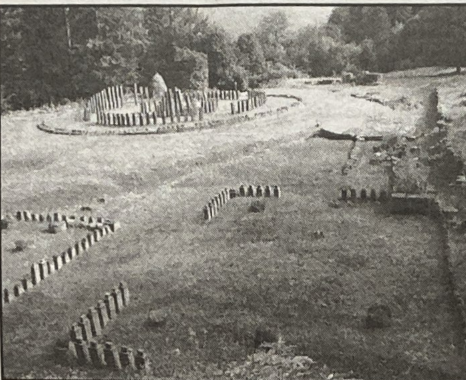
Ascultăm la televizor **"argumente"** de o „subţirime" care depăşeşte orice imaginaţie.

De exemplu, d-na Corina Drăgotescu, pe care discuţiile în cauză o depăşesc absolut evident, întreabă partea adversă:

„Bine, mie să îmi spuneţi în ce fel această teorie se reflectă în nivelul de trai a românului"!?! (aproximativ).

Acceptarea acestei teorii ar trebui să micşoreze în următoarele luni numărul de şomeri, deficitul financiar la buget, să aducă o creştere substanţială a salariului minim pe economie etc., etc.!! Rămâi uluit!!

Un domn scriitor, Florin Iaru, care intră în luptă chiar şi după ce i se aduce argumentul că ocupaţia romană a Daciei se întinde pe numai 14% din teritoriu, întreabă maliţios:

*"Domnilor, cred că veţi accepta că Miron Costin, cronicarul trăitor în evul mediu, **nu poate fi acuzat de apărător al unei poziţii politice actuale.** (Desigur!).Ştiţi ce spune acesta? Că noi de la Râm (Roma) ne tragem!"*

Alt personaj din discuţie, spune total contrariat (nu mai ţinem minte care):

„Şi ce să facem, să ne dăm peste cap toate convingerile de până acum?" (aproximativ).

În disperare de cauză, duşmanii (fără motiv aparent) ai teoriei puse în discuţie, caută argumente arheologice.

Apare pe ecran **cel mai îndreptăţit cercetător**, să lămurească lucrurile. Mare surpriză: la întrebarea dacă săpăturile în cadrul site-ului arheologic de lângă Orăştie, **confirmă teoria primordialităţii trăitorilor pe acele meleaguri** (nu mă pot referi la daci care au înaintea lor zeci de generaţii de acelaşi neam), arheologul confirmă, specificând însă că nu a fost cercetat decât 3% din teritoriul celor şase cetăţi dacice din Munţii Apuseni, şi că acest 3% confirmă teoria. Dar restul de 97%, se poate şti de ce zace în uitare?

Se ştie că în timpul secolelor de ocupaţie maghiară în Transilvania, aceştia au încercat - şi în parte au reuşit - **să distrugă toate dovezile care ar fi confirmat apartenenţa Transilvaniei la România.**

Acum ce ocupaţie suferim, care se comportă similar, dar referitor la tot teritoriul?

Cine, evreii?

"Hai să fim serioşi, mai sunt în România câteva mii de bătrâni nonagenari, pe cale de dispariţie biologică! Restul, scenarii antisemite!"

Atunci cine??

"Numai Dumnezeu ştie!! Noi suntem proşti şi inconştienţi."

Persoana care îl declară pe Miron Costin „nealterat de influenţe politice" **face o trimitere implicită la grupări** sau grupuri **care, <u>din motive politice</u>, <u>încearcă să minimalizeze descoperirile şi importanţa lor</u>.**

Deodată venim "cu picioarele pe pământ": în mod evident <u>nu avem de-a face cu o dispută istorică</u>!

O DISPUTĂ *POLITICĂ?*

Între cine şi cine?

Între liberali şi democraţi? Între socialişti şi UDMR?

Nici vorbă de aşa ceva!

Adevărul apare gol-goluţ că **<u>adversarii teoriei sunt vremelnicii stăpâni ai României</u>**, pentru care disputa istorică în sine nu poate avea nici un fel de importanţă. Atunci ***ce îi "deranjează"?***

Simplu: disputa stârneşte un val de naţionalism de care "arendaşii" României nu au nevoie!

"Adică cum, după ce vă luăm mâncarea de la gură, vă lăsăm să crăpaţi de frig iarna, vă desfiinţăm spitalele şi şcolile, vouă vă mai arde de istorie?"

Ce nevoie aveau marii stăpâni de sclavi negri aduşi din Africa, să afle aceştia despre faptul că aveau un trecut?

Pentru soarta ce ni se hărăzeşte, ce ne mai trebuie? Istorie, trecut important pentru dezvoltarea culturii şi existenţei viitoare a Europei?

Ce nevoie au "arendaşii", stăpânii de sclavi, ca "obiectele" care îi servesc să fie altceva decât "obiecte"?

De ce trebuie să ştie actualii supuşi, viitori "negri pe plantaţiile iudaice" că strămoşii lor nu se temeau de moarte care era socotită ca o onoare când viaţa se pierdea în luptă cu duşmanii ţării?

Ce mai poate să le dea prin cap românilor, că merită orice sacrificiu pentru a duce mai departe tradiţiile de luptă?

Să sintetizăm:

Multă lume, în frunte cu noi, a tratat cu superficialitate iniţiativa d-lui Napoleon Săvescu, susţinută de un grup bine conturat care încearcă şi reuşeşte să pună în lumină nişte adevăruri istorice incontestabile care spun adevăratul rol al strămoşilor noştri care se dovedesc a fi izvorul şi nucleul majorităţii popoarelor Europei.

Rămâneam la fel de indiferenţi la toate acestea; **ce ne-a deşteptat interesul şi ne-a determinat să ne schimbăm punctul de vedere: reacţia slugilor Sionului,** care se simt obligate de multe ori să anticipeze anumite luări de poziţie.

În cazul de faţă, „autorităţile" - sau, dacă vreţi, autoritatea responsabilă cu monitorizarea comportamentului românilor în relaţia cu interesele seculare ale evreilor, are un rol mai dificil.

Oricum priveşti lucrurile, trecutul nostru istoric, mai ales unul real, neinventat conjunctural, ar trebui să rămână o „dispută" de idei între români, eventual.

Singura acuzaţie pe care au reuşit să o arunce, şi care pute de la distanţă, este aceea că se utilizează o gândire „fascistoidă".

Ştim că vom fi acuzaţi că gândim şi ne manifestăm ca nişte naţionalişti tipici şi că cei care au o altă părere despre aceasta, să zicem, dispută ştiinţifică, nu de pe poziţia de trădători şi intereselor naţionale, doar unii binecunoscuţi!

Realitatea, probată deja, este că deocamdată aproape toţi cei care s-au manifestat potrivnici teoriei respective, nu au studii temeinice despre acea perioadă istorică sau chiar acum au auzit de relativ noua abordare a unor informaţii istorice, şi chiar dacă sunt „cinstiţi", sunt incapabili să facă o legătură între fapte.

Majoritatea românilor sunt incapabili să observe că se duce o luptă „la lumina zilei" pentru ştergerea din memoria noilor generaţii a trecutului nostru istoric, un trecut care certifică drepturile noastre de stăpâni incontestabili asupra teritoriului pe care trăim.

Aceste drepturi reconfirmate devin piedici în faţa planului de transformare a României într-o colonie evreiască.

Un popor căruia nu-i mai este "ruşine că este român", care-şi cunoaşte trecutul, are dreptul să privească cu încredere în jurul său.

Am auzit, în ultimul an, în cadrul unor emisiuni televizate, urmărite de sute de mii de români, **afirmaţia că *„suntem trataţi ca o colonie a Apusului"*** în legătură cu impunerea unor legi, **a unui tratament economic şi politic inacceptabil,** şi că suntem locul unde se experimentează capacitatea de suportabilitate a unor măsuri împotriva populaţiei.

(continuare în pag. 14)

Cuibul "Gheorghe Clime"

VIOLURI CONSIMȚITE
- CUM SE ÎNFEUDEAZĂ O ȚARĂ -

De obicei, mai **marile sau mai micile diversiuni pornesc precum valurile de smog** la Londra, „chiorând" pe toată lumea, exagerând până la neverosimil, mințind cu nerușinare, renunțând la orice logică.

De data aceasta voi prezenta **celălalt aspect**, în care, **peste lucruri făcute totuși publice, se așterne o tăcere** poate mai grăitoare decât plătitele minciuni.

Aminteam **în numărul pe februarie** despre o situație pe care nu știu cum să o calific: cu câteva luni înainte de numirea în funcția de prim-ministru a șefului „Serviciului de Informații Externe", dl. M. R. Ungureanu, când, într-un fel sau altul, începuse să se vehiculeze posibila lui numire, opinia publică este avertizată de fostul purtător de cuvânt al S.R.I. loc. col. Ulieru.

„Cotidianul.ro" dezvăluie:

*„Director numit de Traian Băsescu la cârma S.I.E., **M. R. Ungureanu** se vede confruntat cu o acuzație de cea mai mare gravitate, formulată de fostul purtător de cuvânt al S.R.I., lt. col. Nicolae Ulieru, anume că ar fi **agent al unei puteri străine**. Practic acuzație de trădare națională, cu efecte dezastruoase, având în vedere că era în orice moment deținătorul de informații secrete de importanță națională."*

Această știre trebuia să fie „o bombă de presă", eventual cu explozie întârziată, care să-și producă efectul măcar în ceasul al doisprezecelea, când se confirmase numirea d-lui Ungureanu în funcția de șef al Executivului.

Să mai stabilim o dată: N. Ulieru declară că deține toate dovezile și că așteaptă să fie chemat în fața comisiilor de specialitate ale Parlamentului pentru depoziții - fără cale de întoarcere!!!

Parlamentul tace „mâlc", dar restul?

Trebuiau să „explodeze", dacă am fi trăit într-o țară neocupată, cel puțin două „instituții": presa și procuratura, care trebuia să se sesizeze din oficiu.

În ce țară trăim? În țara "lu pește prăjit"!

Colonia Israelului, România, ar fi trebuit să ia atitudine și la nivel de minister de Externe, cerând explicații. Cui? Metropolei? Să fim serioși, asta nici în visele cuiva! Conflict diplomatic? La nivelul actual de subordonare? Vax!

Culmea culmilor, ni se ordonă – sau, dacă vreți, ni se sugerează - să fie numit prim-ministru.

Ordinul „de la Centru" se execută!

Presa? Au început să „le clănțăne dinții în gură" așa de tare, că nu au putut să articuleze nici un cuvânt.

Am mai scris o dată despre această „odisee", mai pe scurt, dar acum lucrurile se leagă cu episodul doi al serialului „*violuri consimțite*"!

*"Pe 14 februarie 2012 deputatul P.S.D. **ION STAN a depus în Cameră două declarații politice de-a dreptul incendiare**, întocmite pe baza unor informații de top, accesibile doar serviciilor secrete și anumitor factori politici de top.*

***Dl. Ion Stan** este un parlamentar „special" care de foarte mulți ani este în **Comisia S.R.I.**, pe care a și condus-o, ca președinte, sau vicepreședinte - în prezent."*

În consecință e cert că declarațiile lui Stan sunt opera serviciului amintit, deputatul fiind doar o portavoce".

Prima informație "Ion Stan":

*"**Președintele** (Băse), **guvernul** (Poc), BNR (Isarescovici) **și șeful delegației FMI**, Jeffrey Franks (Pantof Găurit) **au falsificat controlat datele economice ale țării, în frunte cu PIB, care a fost subapreciat cu 20%, pentru a se justifica contractarea unor noi împrumuturi** ....ale căror efecte sunt trădarea de țară, în varianta subminării economice și a **știrbirii suveranității și independenței politice, urmare a aservirii unor organizații străine.**"*

*....„Este bine de știut că faptele ce urmează pot fi **cuantificate penal** cu detenția pe viață sau închisoare de la 15 la 25 de ani și interzicerea unor drepturi."*

„Anul 2012, diferența dintre datele reale și cele făcute oficial... au fost subevaluate cu 20%"

SURSA pe care o cităm (revista „*LUMEA*"), caracterizează participanții la provocarea acestui dezastru național drept ***„comandoul asasinilor economici ai României"*** (toate citatele din *„Raportul Ion Stan"*.

Comentariul nostru se înscrie 100% în aprecierile revistei „*Lumea*".

Se mai precizează de către Ion Stan:

„Declarațiile se bazează pe date foarte concrete, care pot fi oricând puse la dispoziția factorilor interesați *de către anumite instituții ale statului, cu atribuții în acest sens..."* (vezi SRI).

Să „îngropi" aceste informații, apartenența unui prim-ministru la o agentură străină și falsificarea PIB-ului, în scopul absolut de necontestat de a înrobi țara unei puteri străine prin împrumuturi distrugătoare, este incredibil!

De aici mai departe te întrebi în continuarea logică a faptelor, ce s-a făcut cu banii? Zeci de miliarde de euro!

Să nu privim lucrurile catastrofal: dacă nu toți banii, de care statul Român se putea lipsi, dar o jumătate, un sfert, câteva miliarde de euro, unde sunt?

Cu toată scârba evoc regimul ceaușist; țineți minte, Ștefănescu, falsificatorul de vinuri, acuzat că „ar fi furat" o sumă cu care cumperi astăzi o garsonieră, a fost condamnat la moarte și executat; **actualii guvernanți fac „hocus-pocus" cu miliarde de euro și reacția presei, atâta cât a fost (neluând în considerație „Raportul Ion Stan"), nu trezește interesul justiției?** În ce colonie nenorocită trăim?

Ni se pot întâmpla lucruri mai rele?

Iată că se încearcă. **Raportul „Ion Stan" confirmă: *„reforma sănătății, un act în beneficiul mafiilor transnaționale"!!***

Am mai scris la timpul potrivit despre **Acordul România - Israel** – sau, pentru mai mult respect,

Israel - România, **din 24 nov. 2011**, de la București, care are ca preocupare principală „reforma serviciului de urgență" care îl pune pe penalul Băsescu în situația de a „ordona" desființarea SMURD a lui Arafat, ca „să intre pe felie" afaceriștii israelieni.

Urmările le știți: protestele care vizează și debarcarea lui „Poc" (de la „nuca în perete"), ca să fie adus, într-o oarecare logică a lucrurilor, în vârful executivului, al Mosad Răzvan Ungureanu.

Apropos de „fantezia" mea, România, colonie a Israelului: **în logica lucrurilor intră încercarea - deocamdată - a tovarășului Băsescu de a vinde „pe nimic" Roșia Montană, Roșia Poeni, gazele de șist, Hidroelectrica, Transelectrica** - și lista nu are sfârșit. Vrea să le vândă unor societăți „transnaționale"!

Așa transnaționale? Cine să fie oare în spatele lor, noi suntem atât de proști că nici nu bănuim! E bine?

Dar să revenim la **raportul „Ion Stan": se precizează că cei interesați, „deja" cumpăraseră 1200 de ambulanțe! Oamenii mergeau „la fix"!**

*„Noua tentativă de reformă a asigurărilor de sănătate, căci bugetul acestora este miza și nu sănătatea națiunii... **Același „agent" de influență ca și în cazul aurului de la „Roșia Montană"** -* închei citatul **(Ion Stan)**

Chiar dacă citatele din Ion Stan par să „invadeze" expunerea, mi se pare foarte potrivit, căci înlătură bănuiala de „subiectivism" (care de fapt se găsește prezent în aprecierile mele, ori de câte ori manevrele criminal anti-naționale sunt mai mult sau mai puțin ascunse opiniei publice).

Citez: *„se aruncă în spațiul public dezinformarea că Traian Băsescu nu ar fi știut de bătălia pe cadavrul sistemului de sănătate al poporului român dintre cartelurile internaționale ale asigurărilor de sănătate, iar legea pentru a cărei susținere s-a mai compromis politic și moral* încă o dată (dar ce mai contează?), *urma să fie pretextul legitimării jafului bugetului sănătății, pentru a nu mai fi atât de flagrante abuzurile și ilegalitățile*". (Ion Stan)

Trebuie să închei cu o întrebare, de fapt o acuzație:

Unde sunteți voi, mari samurai ai presei românești?

Săbiile voastre tăioase ca un brici, au rămas în continuare la funcția de umile cuțite de bucătărie, cu care tăiați zilnic, cu vitejie și profesionalism, banalul cârnat al unei existențe la fel de banale.

Post Scriptum:

Atenție, se confirmă, fără nici o îndoială, că **„raportul Ion Stan", cu circuit închis**, rămânând doar la dispoziția parlamentarilor, **își face efectul propus.**

Aspectele penale grave de care vor putea să fie acuzați actorii principali ai comploturilor anti-statale, șansa – sau, dacă vreți, neșansa - multor deputați și senatori de „a da cu subsemnatul" ca și complici, **i-a determinat pe unii aleși ai poporului „să iasă din combinații", votând pentru „moțiunea de cenzură".**

Se explică, de asemenea, „cedarea", neașteptat de ușor, a tovarășului Băsescu.

Ați ghicit de ce: intrase în cacao până la gât, șantajabil pentru tot ce „primise"; singura posibilitate de a refuza în continuare ordinele periculoase pentru el (mâine-poimâine) era să piardă parțial puterea.

Dovada, comportamentul tovarășului președinte, total nespecific: putea să îl numească iarăși prim-ministru pe „Poc", cum a mai făcut-o în mai atâtea rânduri. Repet: a fost interesat să se declare în fața complicilor în imposibilitate de a mai executa ordinele aberante!

E „clară"?

Nicador Zelea-Codreanu

"FĂRĂ CĂPITAN" – CONST. PAPANACE (VIII)

(continuare din numărul trecut)

Am spus lui Victor Dragomirescu **să comunice lui Alecu Cantacuzino să nu întreprindă nimic până când nu am dezlegare de la CĂPITAN, iar pe HORIA SIMA căutam să-l țin cât mai mult de scurt.**

Așteptam să vie rândul la vizită D-NEI CODREANU, spre a comunica CĂPITANULUI aceste lucruri.

Eu însă vedeam situația tot prin menținerea liniei de neprovocare, iar ca posibilitate de acțiune vedeam punerea accentului, prin curentul care îl puteam stârni, pe necesitatea unirii și destinderii interne ca urmare a încordării externe; și asta cu atât mai mult cu cât situația externă evolua în favoarea noastră.

Fiindcă **totuși problema așa zisei „revoluții"** se punea multor cadre legionare, **ne-am propus să examinăm**, spre a vedea ce posibilități sunt. Pentru mine problema era lămurită. Această hotărâre am luat-o însă, spre a scoate din capul tuturora asemenea idei năstrușnice și ieșite afară de realități.

Evident m-am opus cu toată hotărârea, arătând pe larg cât de minore și în afară de realități trebuie considerate asemenea acțiuni; **însemna că nu se iau în considerație resorturile unui stat modern și posibilitățile lui de represiune pe care le are la îndemână mai ales că el este polițienește bine organizat** și pregătit de aproape un an de zile pentru a preîntâmpina orice acțiune revoluționară a Mișcării Legionare. ***Guvernul presupunea o lovitură de Stat, cu toate că Mișcarea Legionară n-a proiectat-o niciodată.***

Am făcut apoi pronosticuri asupra evoluției tensiunii ce exista în problema Sudeților.

A rămas să așteptăm desfășurarea evenimentelor. Fiecare însă, pe poziția lui.

Acest fapt era un prilej de fricțiuni pe care le aveam mereu cu HORIA SIMA.

El a încercat să-mi tempereze controlul și vigilența printr-o metodă de satisfacții formale, care însă m-au decepționat ca legionar și m-au făcut și mai atent.

A venit împreună cu PĂTRAȘCU **să-mi spună** că aș fi o personalitate în Legiune, cu mare prestigiu, **și că ar trebui să mă rezerv pentru lucruri mari, dându-i lui completa libertate de a acționa** și punându-i frâu lui Ghiță Dragomir care-i face atâtea dificultăți!!

Cu acest prilej, mi se pare, mi-a arătat și un manifest adresat moților, pe care l-am găsit bine redactat, și în așa fel încât nu părea că emana de la Mișcarea Legionară; l-am admis cu condiția să se răspândească fără să se angajeze Mișcarea.

La ordinea zilei era atunci problema *Sudeților*, încordarea se apropia de deznodământ **(n. n.:** Germania anexase sudul Cehoslovaciei care avea populație majoritar germană, fapt ce declanșase proteste internaționale). Activitatea diplomatică era febrilă, sistemul de alianțe pentru încercuirea Germaniei era acum verificat în încheieturile lui.

Rolul României devenea din ce în ce mai mare și important, prin poziția pe care o lua Rusia în acest conflict. Problema trecerii armatelor rusești prin teritoriul românesc, care s-a pus cu câțiva ani în urmă de către Titulescu, tindea acum să fie pusă în aplicare. Se zvonea că Tătărăscu ar fi fost chiar trimis la Moscova de către Rege.

În acest moment **pentru Mișcarea Legionară** se puneau **două probleme:**

1) În legătură cu **situația internă.**

Mulți credeau că **evoluția situației externe constituia o linie mereu ascendentă spre îmbunătățirea situației interne pentru Mișcarea Legionară.** Părerea mea de atunci, pe care am exprimat-o în grupul nostru restrâns de comandă, era că într-adevăr situația externă evoluează spre îmbunătățirea celei interne, dar **evoluția ei este în zig-zag-uri, diagramă care de multe ori atinge momente critice foarte primejdioase pentru Mișcarea Legionară și pentru Căpitan.** - Dacă irezistibila forță germană rupe primul zăgaz de încercuire format de Cehoslovacia - cu care România se găsește în alianță - aceasta nu înseamnă că politica engleză nu va încerca să ridice alt zăgaz. Este sigur că acest al doilea zăgaz spre sud-est va fi România. Acest lucru însă va determina și o mai mare rigoare împotriva Mișcării Legionare.

Această rigoare va înceta dacă Mișcarea Legionară ar consimți să renunțe la punctul său de vedere în politica externă, ceea ce era imposibil, atât pentru întreg sistemul de politică legionară, cât și pentru că pentru Statul Român s-ar anula o rezervă pe care evenimentele în desfășurare o reclamau mai mult ca oricând.

2) În legătură cu **situația externă:**

Se punea întrebarea dacă Mișcarea Legionară, care își dovedise excelenta organizare prin diferitele manifestări de până atunci, poate lăsa să treacă acest moment crucial fără să-și reafirme punctul său de vedere în politica externă. Aceasta atât pentru motivul ca să nu-și diminueze poziția sa externă (și așa dezavantajele le avea, întrucât se știa pe ce poziție stă), cât și pentru a influența și stăvili pe politicienii români prin hotărârea că, chiar în situația de astăzi, ea se va opune cu disperare dacă oștile satanice rusești vor încerca să treacă peste teritoriul Țării. Cu toate că o asemenea atitudine aducea oarecare primejdie pentru cei din închisori, totuși ea era dictată de interese fundamentale ale Neamului, pentru apărarea cărora Mișcarea a înțeles să riște totul.

Am hotărât, în acest sens, redactarea unui manifest. Aceste puncte de vedere însă trebuiau să capete în manifest o formă care să atenueze cât mai mult din riscul care ar privi pe Căpitan și camarazii din închisori.

Accentul trebuia să cadă tot pe unire, localizând evenimentele produse până atunci asupra lui Armand Călinescu, relevând totodată și primejdia bolșevică.

Am redactat un proiect de manifest și i-am spus și lui HORIA SIMA să facă și el unul, pentru ca din consfătuire să scoatem unul mai bun. În acest sens ne-am întâlnit la locuința unde stătea în gazdă - mi se pare, la Cosmovici. Acolo, pe lângă Cosmovici, HORIA SIMA a adus și pe VICTOR BIRIȘ. **El nu făcuse un proiect de manifest, dar însărcinase pe acești doi să-l facă. Mi s-a părut curios acest procedeu.** Totuși, în dorința de a ieși ceva perfect, am acceptat să discut și cu aceștia despre manifestul care trebuia lansat. A citit fiecare proiectul lui. Pe urmă l-am citit pe al meu, care cuprindea, atât ca redactare cât și ca încadrare realistă în evenimentele care se găseau în plină desfășurare, toate aspectele problemei. Horia Sima, care nu făcuse nici un proiect de manifest; a cerut să se facă o combinație din aceste două. L-am lăsat s-o facă, dar nu ieșea nimic mai bun; dimpotrivă, se schimonosea și ce era bun. Până la urmă, introducând unele cuvinte mai tari la sfârșitul textului meu, a fost nevoit să se declare de acord.

Am relevat aceste câteva amănunte spre a marca o etapă de evoluție sufletească a acestui om (HORIA SIMA).

După zădărnicirea revoluției copilărești, acest om **se deformase** complet sufletește. Poate se manifesta adevăratul său fond.

Se plimba agitat prin cameră, se uita în oglindă, își zburlea cu mâna părul — de altfel și așa nepieptănat — și era obsedat de rezonanța numelui său, „Horia". Se considera un revoluționar predestinat. Față de mine aceste atitudini se mai atenuau, dar față de alții se umflau atât de mult, încât **se făcea ridicol.**

Ceea ce m-a izbit însă cu acest prilej a fost altceva.

Avocatul COSMOVICI, care cunoștea dispozițiile Căpitanului de: liniște și ordine absolută, evitându-se orice provocare, părea că încurajează aceste atitudini revoluționare: îl măgulea pe H. Sima cu „d-le Comandant" și îi făcea apropouri la acțiunea revoluționară.

Știam că el a vorbit nespus de frumos și simțit la procesul Căpitanului, ceea ce îmi trezea încredere; dar faptul că nu a avut nici un fel de neplăceri din partea Siguranței Statului, mai ales că era și tânăr, în plus și aceste încurajări revoluționare vizibile, ceea ce reprezenta o atitudine contrară celei preconizate de Căpitan, îmi trezea unele rezerve. Am reținut faptul, pentru a-l urmări în evoluția lui.

În timpul când Horia Sima se străduia să facă unele corecturi la textul meu, **i-am atras atenția lui Cosmovici că nu trebuie să încurajeze pe un om cu o astfel de psihoză pe asemenea drumuri de revoluții ridicole, din care pot ieși totuși mari nenorociri pentru Mișcare, mai ales că se afla în mâinile călăilor Căpitanul.**

Cu mici modificări la sfârșit care prin introducerea unor cuvinte „mai tari" i-au stricat ceva din sobrietatea pe care o reclama momentul de atunci, manifestul a fost răspândit așa cum l-am redactat eu.

Căpitanul ne-a trimis vorbă că manifestul a fost necesar și că l-a găsit bun ca redactare.

Răspândirea manifestului s-a făcut pe o scară întinsă. Cuiburile roite în toată Capitala și în întreg cuprinsul țării, găseau o activitate. Nerăbdarea legionară și setea de activitate era satisfăcută. Tehnica răspândirii se desăvârșise. Dimineața, când se distribuiau ziarele pe la case, echipe deghizate de legionari distribuiau manifestele legionare prin toate cutiuțele cu scrisori și curțile oamenilor. Poliția își intensificase vigilența. S-au luat măsuri speciale.

Elementele valoroase din cadrele legionare începeau să cadă din cauza acestei activități.

Eu concepeam necesitatea răspândirii unor manifeste nu de frondă verbală, ci pentru lămurirea unor situații, spre a nu lăsa lumea derutată, urmărind însă mereu necesitatea destinderii interne pentru a fi pregătiți pentru evenimentele externe. ***Alții însă înțelegeau să facă un război verbal,*** imitând vocabularul tăios al Căpitanului.

Câștigul de cauză obținut de Germania prin acordul de la Munchen îi mărea considerabil prestigiul. Acest lucru începea să dezmeticească pe mulți din opinia publică și să vadă și **dreptatea punctului de vedere legionar în politica externă.** Curentul creștea în acest sens.

Fel de fel de zvonuri s-au pus în circulație: unele poate chiar de Siguranță, altele ieșite din unele dorințe ale legionarilor. Mai insistent a circulat zvonul despre Căpitan, cum că a fost dus la Statul Major în vederea găsirii unei soluții în ceea ce îl privea. Se vorbea insistent de revizuirea procesului.

Incontestabil, această atmosferă ne era favorabilă nouă. Ea însă trebuia folosită cu dibăcie, fiindcă n-ar fi exclus ca și Regele să fi fost clătinat în optarea lui pentru cartea engleză.

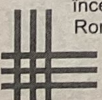
Această dibăcie o găseam cu atât mai necesară, cu cât îmi dădeam seamă că **cercurile oculte care influențau hotărâtor pe Rege aveau interesul să provoace, pentru a se păși la o curățire definitivă a terenului de legionari.**

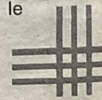
De aceea, dacă evenimentele externe începeau oarecum să dea dreptate punctului de vedere susținut de Căpitan, noi nu trebuie să invocăm prematur acest lucru, în sensul de a arăta Regelui că a greșit.

Duelul de vorbe n-avea nici un rezultat pozitiv. Dimpotrivă, el putea să fixeze, în mod definitiv, pe Rege pe baricada cealaltă (chiar dacă el structural era deja fixat) și ar fi accelerat intențiile asasine.

La 13 oct. 1938 Alecu Cantacuzino a redactat **un manifest** către legionari și prieteni ai Legiunii.

Atacul manifestului este violent și anunța că "Mișcarea Legionară este hotărâtă să pună punct îndrăznelilor d-lui Călinescu" și că Mișcarea este acum mai puternică decât în trecut; se cerea revizuirea procesului Căpitanului pentru că ofițerii slugarnici n-au fost drepți cu Corneliu Codreanu, și ca „despoții încrezuți să-și aplece urechea înspre tresăltarea și răspunsul inimilor pe care le încalcă."

Textul acestui manifest nu l-am văzut înainte de tipărire.

Venise la mine **HORIA SIMA** (n. n.: curierul, omul de legătură în teren) **cu un exemplar abia tipărit şi mi l-a arătat.**

Am rămas încremenit de voluptatea cu care se provoca în toate direcţiile.

Era o explozie de revoltă pe deplin justificată sufleteşte. Dar, în definitiv, ce se putea urmări cu această izbucnire turnată în manifest? Ea nu folosea, se ştie, unei lovituri - să-i spunem "de stat" - pe care o preconiza Alecu Cantacuzino, cu atât mai mult nici unei acţiuni de atenuare a pornirilor contra Căpitanului. Dimpotrivă! **Era o mare aţâţare.**

I-am spus (n. n.: lui **HORIA SIMA**, curierul) **să-l oprim imediat (manifestul).**

Mi-a răspuns însă că *nu se mai poate*, întrucât de la tipografie a şi plecat o parte.

Atunci **i-am imputat că este complet de rea credinţă.**

A căutat să se justifice că nu putea face altfel, întrucât Alecu Cantacuzino l-a presat şi chiar ameninţat, şi apoi a încheiat că nu o să iasă nimic rău din faptul că o să se răspândească acest manifest.

Mergeam pe strada Traian, în apropiere de bd. Ferdinand. **I-am spus (lui HORIA SIMA):**

„Ne găsim la o grea răspântie; încercăm să-l salvăm pe Căpitan.

Cu o totală lipsă de răspundere, vă jucaţi cu capul Căpitanului. Şi de aceasta să nu credeţi că nu veţi răspunde!"

In lumea legionară şi la ceilalţi, manifestul a făcut o impresie extraordinară. Termenii tari în care era conceput, aduceau o uşurare sufletească. Dar ce rost au toate acestea, pentru o conducere care îşi are un plan de luptă şi urmăreşte un scop?

Eram îngrijorat, disperat; vedeam că o "psihoza "muschetărească" se întinde până în sferele cele mai de sus ale cadrelor legionare. Cum se explica acest lucru?

CĂPITANUL a răscolit un dinamism în legionari atât de puternic, încât numai el îi putea stăpâni. Mereu s-a făcut educaţia faptei şi a iniţiativei. Orice stare pe loc era considerată ca un sacrilegiu pentru un legionar. Această tendinţă intrase în sânge la toţi.

CĂPITANUL însă avea înnăscut şi simţul politic, care însemna administrare şi stăpânirea acestei tendinţe. Altminteri ar fi fost o forţă oarbă care s-ar fi sfărâmat inutil, mai ales pe drumuri întortocheate.

Acest simţ a lipsit la mulţi legionari, chiar şi unora din cadrele cele mai de sus ale Mişcării. De multe ori s-a confundat poziţia de executant cu acea de tactician şi strateg, aşa cum o cereau câteodată împrejurările, în evoluţia luptei.

Mişcarea a fost surprinsă de prigoană în plină pubertate, cu toate turburările care le comportă această fază. Nu se educase încă, pe fondul eroic, o concepere realistă a stărilor de fapt, cu posibilităţi de orientare. Un romantism muschetăresc era respirat cu voluptate de lumea legionară.

Să se reziste acestei tentaţii nu era uşor, mai ales când se cultivau aceste predispoziţii.

Marile calităţi legionare deveneau, în cadrul acelei tactici pe care o fixat-o Căpitanul pentru perioada de prigoană, adevărate defecte.

Iniţiativele unor cuiburi erau uneori un prilej de activitate necontrolată; prin ele se puteau infiltra şi agenţi provocatori sau *legionari înfumuraţi, căzuţi în mrejele poliţiei.*

Din toate punctele de vedere, deci, psihoza era „dinamică", de multe ori chiar indiferent de direcţie.

La această psihoză venea acum şi temperamentul celor doi evadaţi,: Alecu Cantacuzino şi Vasile Cristescu.

ALECU CANTACUZINO avea un temperament **impulsiv**, care trebuia el însuşi stăpânit şi temperat de alţii, şi deci **nu putea să reziste unei asemenea psihoze generale.**

Congresul de la Tg. Mureş şi mai ales **comportarea eroică din Spania** i-au cultivat la maximum aceste predispoziţii şi-l ancoraseră în opinia publică cu aceste caracteristici. De aci i s-a tras şi faima pentru **conducerea Corpului de elită „Moţa - Marin"**. Această faimă îl ţinea strâns legat de linia eroică a destinului său. El nu putea cumpăni şi face tactici întortocheate. Drumul pe care putea merge el era cel drept. Or, cel care stătea acum în

faţă, era cât se poate de complicat, deoarece Căpitanul se găsea în mâinile călăilor, ca ostatic.

La această trăsătură fundamentală de caracter se adăuga şi o mândrie boierească, cu profunde aversiuni faţă de „coţcăriile şi feloniile" lui Carol al II-lea. De aceea de multe ori el aducea o pasiune în atac care depăşeau liniile tactice pe care totdeauna le avea în vedere Căpitanul.

Adesea m-am întrebat dacă prin structura sa Alecu Cantacuzino, în anturajul Căpitanului, nu contribuie la deranjarea unui echilibru. Şi Căpitanul era o fire impulsivă, cu un maximum de sentiment de onoare, mândrie şi demnitate. Dar avea şi o mare putere de reţinere, care reuşea să ţină în cumpănă aceste tendinţe puternice. De aceea un temperament similar în anturajul lui putea să-i rupă echilibrul, pe nesimţite, propunându-i sau încurajându-l spre acţiuni spre care el năzuia organic.

Uneori s-au creat situaţii inexplicabile - judecând după tactica Căpitanului. Terorismul verbal de la Congresul de la Tg. Mureş, la care Alecu Cantacuzino a avut un rol important, ilustra acest dezechilibru.

De acest fapt s-au folosit adversarii şi au pus în circulaţie că Mişcarea Legionară s-ar gândi chiar la o schimbare a dinastiei. Evident, chestiunea era în sine stupidă, dar pentru cancanul aşa-zisei „lumi bune" era un subiect asupra căruia se puteau broda multe. Toate în detrimentul Mişcării. De aceea numele lui Alecu Cantacuzino a ajuns un fel de „basma roşie" pentru iritarea tiranului care era Carol al II-lea. Procesul lui interminabil pe chestia de „lezmajestate" de la Tg. Mureş, a ţinut mereu pe rol această iritare, pe care au folosit-o foarte abil politicienii şi în special Armand Călinescu.

Dar acum, iată o nouă situaţie critică care îl împingea la activitate.

Atât el cât şi Vasile Cristescu evadaseră cu gândul ca să acţioneze afară. De evadarea lor, care făcuse atâta vâlvă, s-au legat mari speranţe. Dacă ar sta inactivi, ascunşi undeva, s-ar crede că au evadat pentru a-şi salva pielea. Acest „s-ar crede" de afară le lua calmul în judecarea situaţiei şi îi făcea prizonierii unei opinii iresponsabile de eroism inoportun. Nu putea accepta Alecu Cantacuzino să audă „Uite, a ieşit şi Alecu, şi tot n-a făcut nimic!"

VASILE CRISTESCU era tot un temperament masiv.

El a intrat pe **linia eroică** odată cu procesul de la Vlaşca, când a ameninţat, în mod violent, pe judecătorii incorecţi şi părtinitori. În acele şase luni de zile de la Văcăreşti, la care a fost condamnat, şi-a făcut faimă fiindcă era primul intelectual, din noul val intraţi în Mişcarea Legionară, care rupea cu tradiţia timorată a acestei categorii de oameni.

Aceste calităţi excepţionale se puteau valorifica atâta timp cât era liber Căpitanul, care se îngrijea de folosirea şi adaptarea Mişcării în momentele de tactică şi strategie. **Mai normal era acum ca noi, acei care formam grupul de comandă, să facem sforţări spre a ne transpune în situaţia conducătorului prevăzător pe toate planurile, ieşind din faza luptătorului, de simplu executant.**

Eu am dat o covârşitoare importanţă politică faptului că Vasile Cristescu şi Alecu Cantacuzino evadaseră. Mai târziu s-a adăogat şi Victor Silaghi.

Aceste evadări anulau o mare parte din prevederile tacticii lui Armand Călinescu care poate nu vroia să păşească la o lovitură decisivă înainte de a avea siguranţa că îi are în mână pe toţi acei cu suprafaţă şi autoritate de a putea continua imediat activitatea Mişcării Legionare.

<u>Ei constituiau supapa de siguranţă pentru viaţa Căpitanului</u>, de aceea trebuiau să fie o rezervă sigură prin care să putem ţine în şah pe asupritorii noştri, făcându-i să ezite la păşirea pentru punerea în aplicare a planului lor criminal. Deci, **adversarul spera încontinuu să-i prindă** şi să-i omoare, iar noi să câştigăm timp.

Părerea mea a fost ca ei să stea complet daţi la fund şi, pentru ca rezerva să fie sigură, să treacă chiar peste graniţă, iar noi, cei rămaşi pe teren, să întreţinem zvonul că sunt în ţară şi că apar pretutindeni. Acest lucru însă n-a fost înţeles şi a fost păcat, fiindcă încă **se putea da un alt curs evenimentelor.**

Ei au perseverat să activeze pe teren, cu ferma convingere că numai printr-o lovitură se poate ieşi din situaţia în care se găsea Mişcarea Legionară. Dar şi în acest caz, mă gândeam ce rost au manifestele agresive care atrag atenţia adversarului înainte de a te fi pregătit!

Divergenţa în ceea ce priveşte tactica de urmat era categorică. Eu credeam necesară continuarea liniei tactice pe care se fixase CĂPITANUL, cu unele modificări, poate, de circumstanţe; Alecu Cantacuzino, HORIA SIMA erau pentru lovitura de Stat, Vasile Cristescu înclina tot în acest sens.

Înainte de a pleca **D-NA CODREANU, soţia Căpitanului, la Râmnicu Sărat (n. n.: unde era închis Căpitanul)**, am avut împreună cu Ghiţă Dragomir care îmi făcea legătura cu dânsa, o lungă întrevedere, plimbându-ne pe străzile dimprejurul Halei Traian şi Labirint. I-am expus situaţia de afară şi divergenţele ce există în Grupul de Comandă în ceea ce priveşte linia tactică de urmat şi **am cerut să precizeze CĂPITANUL din nou linia care este de urmat**, ţinând seamă şi de situaţia lor de acolo, precum şi de elementele pe care le au ei la îndemână. Am cerut să lămurească ce este cu zvonurile care au circulat în legătură cu întrevederile pe care le-ar fi avut la Statul Major şi dacă se poate pune problema unei evadări. **La acestea D-NA CODREANU era rugată să ne aducă un răspuns.**

Când s-a întors, am întâlnit-o într-o maşină condusă de un şofer legionar în care era şi Nicoleta Nicolescu, HORIA SIMA şi Ghiţă Dragomir. **Mi-a spus că tactica rămâne aceeaşi pe care a fixat-o la început. <u>L-a supărat jocul de-a revoluţia</u>** şi-a răspuns, în ceea ce îl priveşte pe Alecu care cere „dezlegare pentru acţiune": ***<u>„Nu numai că nu-l dezleg, dar îl leg!!"</u>***

În ce priveşte problema unei evadări, nici n-a vrut să audă. A refuzat categoric o foarte bună ocazie oferită de un ofiţer şi a spus că nimeni să nu se gândească la asemenea lucruri, căci el nu accepta evadarea sub nici o formă; în felul acesta s-a lămurit şi o problemă care frământa atât de mult pe credincioasa Nicoleta.

Cert era însă — mai ales prin formula lapidară în ceea ce privea *„legarea lui Alecu"* — că linia tactică era pentru toţi lămurită.

După manifestul lui Alecu Cantacuzino, situaţia s-a schimbat. În cercurile protipendadei circula chiar zvonul că Alecu Cantacuzino ar vrea, prin actele care le face, să se scape de Codreanu şi apoi, în frunte cu Mişcarea Legionară, să răstoarne dinastia. Se zvonise de un testament al răzbunării, iar Regele ar avea izbucniri furioase când aude de numele lui.

Situaţia devenise încordată şi nu ştiu dacă mai puteam pune, cu şanse de reuşită, asemenea aserţiuni izvorâte din considerente tactice.

N-a trecut mult timp şi neastâmpărul lui Alecu Cantacuzino l-a făcut să cadă în mâinile Poliţiei, pe când avea o întrevedere cu nevasta sa.

Din Comandament, **legătura cu el o păstra HORIA SIMA**, iar eu o păstram prin Victor Dragomirescu.

(**Notă:** *Nu "neastâmpărul" l-a făcut să cadă în mâinile Poliţiei, ci trădarea lui HORIA SIMA; astăzi ştim că individul era în slujba lui Moruzov. Dar, în plus, oricât de "neastâmpărat" - verbal - era Al. Cantacuzino,* ***singurul care îi ştia adresa era HORIA SIMA.*** *De altfel, preotul ION DUMITRESCU-BORŞA povesteşte în cartea sa de memorii că* ***avea două gazde, iar Poliţia l-a căutat doar la adresa pe care o ştia HORIA SIMA,*** *norocul părintelui fiind că în momentul respectiv se afla la cealaltă adresă. Şi pe VASILE CRISTESCU avea să-l omoare Poliţia în casa unde se ascundea, ştiută doar de HORIA SIMA. Qued!*)

Prin arestarea lui Alecu Cantacuzino s-a pierdut o mare parte din siguranţa Căpitanului.

(continuare în numărul viitor)

Selecţiuni de Vasile Păduraru

LEGEA "BIG BROTHER" SE ÎNTOARCE

Aşa cum s-a mai întâmplat de curând, de când scriem şi până citiţi, multe se pot schimba... Azi un neica nimeni devine ministru, mâine ne trezim cu el la alt minister, în alt partid etc., iar poimâine redevine un neica nimeni.

Astfel încât, de acum înainte, ne vom simţi datori să identificăm mai exact persoana la care ne referim şi postul pe care îl ocupă la un moment dat.

Bunăoară, dl. **Leonard Orban**, etnic maghiar cu cetăţenie română şi încadrare politică în PNL, aflat la data de 7 mai a.c. în poziţia de ministru al Afacerilor Externe, **a declarat că este imperios necesar să adoptăm legea reţinerii datelor din conversaţii telefonice şi trafic pe internet.**

În cadrul unei proceduri de *infringement* declanşate de Comisia Europeană pentru "*încălcarea unor tratate europene*", România ar putea fi în curând amendată cu peste 30.000 de euro pe zi pentru tărăgănarea - uimitoare, dacă ne gândim la obişnuita slugărnicie a politicienilor de care avem parte de o generaţie încoace - a promulgării acestei legi sinistre, poreclită şi "Big Brother".

Ministrul (sau ex-ministrul - cum ne-o fi norocul...) Orban a precizat că, la momentul respectiv, 7 mai, se aflau în derulare **47 de proceduri de infringement împotriva României**, fără să precizeze dacă în vreunul din cazuri ţara noastră plăteşte deja tributul zilnic pe nesupunere.

Reproducem un scurt fragment din legea cu pricina, pe care, de altfel, Comisia juridică a Camerei Deputaţilor a admis-o pe 18 aprilie:

"Furnizorii de telefonie fixă, mobilă şi internet sunt obligaţi să stocheze timp de un an toate datele legate de convorbirile telefonice şi schimbul de e-mail-uri, *cu excepţia conţinutului corespondenţei electronice sau al convorbirii telefonice. În cazul reţelelor de telefonie fixă şi mobilă trebuie să se reţină numărul celui care formează, numărul destinatarului, numărul celui spre care a fost redirecţionat apelul, precum şi numele acestora. În cazul serviciilor de internet, se vor reţine utilizatorul, serviciul de telefonie folosit, numărul de telefon al apelantului şi al destinatarului, numele şi adresa abonaţilor, identitatea echipamentului folosit".*

Am mai scris despre asemenea orori, mult şi bine!

O lege similară, cu singura diferenţă că prevedea stocarea datelor numai pentru o jumătate de an, fusese **adoptată de Parlament** în **2008**, dar a fost **contestată de Curtea Constituţională** în 2009, **deoarece "afecta exerciţiul drepturilor sau al libertăţilor fundamentale - dreptul la viaţă intimă, privată şi de familie, dreptul la secretul corespondenţei şi libertatea de exprimare".**

Cinste lor, cu toate că, trebuie să recunoaştem, cu ocazia aderării la UE s-a creat în Constituţia României o breşă incredibilă - s-a inserat o prevedere potrivit căreia, dacă o lege românească (sau un articol din Constituţia însăşi) intră în contradicţie cu vreo lege dată în UE, are câştig de cauză legea europeană.

Ţinând cont de acest lucru, devine foarte dificil să mai negi "constituţionalitatea" unei directive, oricât ar fi de aberantă, care se aşteaptă să fie pur şi simplu transpusă, fără comentarii, în legislaţia locală a fiecărei ţări membre.

Punctul nostru de vedere de atunci, ca şi de acum, în chestiunea "monitorizării" telefoanelor şi internetului:

(1) Este mizerabil să se adopte aşa ceva, este **o fosilă** o **"luptei împotriva terorismului" iniţiate acum 11 ani de torţionarul George W. Bush**, preşedintele de atunci al SUA. Astăzi **doar proştii incurabili mai cred povestea respectivă, cu atât mai mult cu cât şi Statele Unite au făcut "ciocul mic" de la o vreme...**

(2) Chiar dacă din 2009 şi până în prezent respectiva măgărie nu a fost în vigoare, ea a fost aplicată - am simţit-o pe pielea noastră în fiecare zi.

Şi, să fim serioşi, neurmărirea conţinutului efectiv al conversaţiilor etc. este doar o glumă proastă. Altfel, de exemplu, cum vă explicaţi reclamele atât de bine ţintite în sfera dvs. de interes pe care le găsiţi de fiecare dată când deschideţi căsuţa de e-mail? Ele sunt alese în funcţie de site-urile pe care le vizitaţi mai frecvent, dar şi de conţinutul mesajelor trimise.

(2 bis) Diferenţa dintre a se aplica "pe şestache" şi a fi efectiv legală urmărirea căreia îi suntem supuşi ar putea dobândi consistenţă în cazurile penale. În cazul al doilea, o anumită conversaţie ar putea fi invocată ca probă juridică, în timp ce în primul caz ea nu ar fi admisă. Dar pentru milioanele de români care nu au niciodată de-a face cu un proces, nu este nici o diferenţă: pur şi simplu, **suntem urmăriţi ca nişte cobai de experiment!** Acest lucru era valabil şi pe vremea lui Ceaşcă, în măsura în care tehnica rudimentară de atunci o permitea.

(3) 30.000 de euro pe zi înseamnă aprox. un milion de euro pe an, adică ceva de ordinul a **cinci eurocenţi pe an, de căciulă, pentru ca să fim scutiţi de această monstruozitate juridică.**

Deşi ştim foarte bine că "exerciţiul drepturilor sau al libertăţilor fundamentale - dreptul la viaţă intimă, privată şi de familie, dreptul la secretul corespondenţei şi libertatea de exprimare", toate acestea ne sunt oricum încălcate porceşte, noi am alege să plătim cei cinci eurocenţi pe an. Măcar ca un gest care salvează onoarea, atâta timp cât neobolşevicii de la Bruxelles înţeleg să ne trateze astfel, şi până când nu vom scăpa de dominaţia lor – dă, Doamne!

(Sursa: Mediafax, 7.5.2012 - "*Orban: România riscă de la UE amenzi de 30.000 de euro pe zi dacă nu adoptă legea «Big Brother»*")

***

SĂRBĂTORILE CREŞTINE ŞI CRIZA

Să vedeţi ce le trece unora prin minte!

La noi, sărbătoarea socialisto-masonico-vrăjitorească de 1 mai "încurajează turismul", conform spuselor fostului premier Ungureanu, iar la portughezi se renunţă la două sărbători creştine pentru a creşte performanţele economiei înrobite de FMI!

Guvernul de la Lisabona a semnat un acord cu Vaticanul, pentru ca începând cu 2013 să se mute Sărbătoarea Sfântului Sacrament (Corpus Domini), ca să pice într-o duminică *, şi să nu se mai ţină Sărbătoarea tuturor sfinţilor de la 1 noiembrie.

* Parcă îi şi auzim pe unii, mai sărăcuţi la minte, care susţineau mai demult că ziua României nu pică bine pe 1 decembrie, că e prea frig, şi ar trebui mutată cândva, în timpul verii...

De ce să nu o sărbătorim în loc de altceva, ca de exemplu... "întoarcerea armelor" (marea trădare şi înşelarea poporului român cu un fals armistiţiu, când sovieticii au intrat în ţară ca în piftie)? Ia uitaţi cât de bine se nimereşte, pe timp frumos, de 23 august...

Dar să revenim la lucruri serioase, sau care măcar se pretind a fi aşa.

Un comunicat al guvernului portughez a explicat că "*acest acord are scopul să susţină eforturile Portugaliei şi portughezilor de a învinge criza economică şi financiară cu care se confruntă ţara*" şi că, după cinci ani, Portugalia şi Vaticanul "*vor reevalua termenii acestui acord*".

Desigur, de vreme ce în lumea catolică nu există "autocefalia" de care au parte bisericile naţionale ortodoxe, toate măsurile secularist-anticreştine trebuie luate cu încuviinţarea Sfântului Scaun.

Dar, de vreme ce acolo şade un Benedict al şaişpelea, care adoră statul mondial, ca şi multe alte deziderate masonice, nu vă faceţi griji - afacerile de acest fel nu sunt deloc îngreunate, ci dimpotrivă.

Pentru un împrumut de 78 de miliarde de euro, acordat de UE şi FMI Portugaliei în 2011, guvernul a promis să reformeze Codul Muncii - printre altele, "reforma" lor înseamnă suprimarea unor zile libere de sărbători religioase, precum şi scăderea numărului zilelor de concediu dintr-un an.

Ca să nu bată la ochi prin măsuri prea făţiş anticreştine, guvernul de la Lisabona a propus, de asemenea, anularea unor zile libere acordate de sărbători cu caracter civil, cum ar fi Instaurarea Republicii (5 octombrie), şi Independenţa faţă de Spania (1 decembrie). Pentru acestea, fireşte, nu a fost nevoit să ceară voie lui Benedict, dar se pare că nici poporului portughez - "reforma" a fost întâmpinată cu masive mişcări de protest.

Pentru ce ne mai batem capul? Poate că asemenea "renunţări" nu sunt decât o palmă la un om bătut măr. Poate că **răul a fost făcut atunci când sărbătorile şi-au pierdut solemnitatea şi sfinţenia, transformându-se în zile de chiolhan** sau de stat cu burta la soare. Deşi nu ştim sigur că lucrurile ar sta aşa în Portugalia - dacă da, atunci de ce s-au mai obosit să le desfiinţeze? Că doar asta se vrea: permanenta pendulare a goim-ilor între munca de rob şi "sărbătorile" pline de dezmăţ şi excese de orice fel. Şi, cel mai important lucru: niciodată, sub nici un motiv, nimic sfânt!

Dacă o sărbătoare încurajează consumul - a se vedea ce a mai rămas din bietul nostru Crăciun, degenerat în munţi de "cadouri" şi cozi hiperceauşiste - atunci este bună...

Dacă aniversează evenimente nefaste (1 mai) sau dacă promovează mistificări bănoase ale istoriei, sărbătorile convin, de asemenea, de minune sistemului.

Dacă însă o sărbătoare te face să te gândeşti la libertate, la independenţa pierdută a ţării tale sau, şi mai "grav", dacă te îndeamnă să mergi la biserică, atunci este "rea" şi trebuie suprimată pentru "a învinge criza economică şi financiară"!

(Sursa: Mediafax, 10.5.2012 - "*Lisabona şi Vaticanul au ajuns la un acord de renunţare temporară la două sărbători religioase*").

Ştefan Hâncu

Spiritualitate

NIHILISMUL – SERAFIM ROSE (III)

(continuare din numărul trecut)

Calea către Adevăr este una îngustă şi cei mai mulţi oameni o pierd, pentru că merg pe drumul cel „larg". Şi totuşi **nu există om care să nu caute acest Adevăr, pentru că Dumnezeu, Care este acest Adevăr, aşa ne-a creat.**

Vom examina multe false absoluturi, mulţi zei falşi pe care oamenii i-au inventat şi i-au adorat în era noastră idolatră; şi vom înţelege că, departe de a fi o „nouă revelaţie", aceşti idoli frapează prin faptul că fiecare dintre ei este o deziluzie, o desfigurare, o pervertire sau o parodie a Adevărului unic, de Care oamenii nu se pot feri, chiar dacă se află pe o cale rătăcită, în blasfemie sau în orgoliu.

Noţiunea de Revelaţie dumnezeiască a fost întru totul discreditată de către cei care trebuie să se supună „spiritului veacului"; dar este imposibil să stingi acea sete de adevăr pe care Dumnezeu a sădit-o în om pentru a-l conduce la El şi care nu poate fi satisfăcută decât prin acceptarea Revelaţiei Sale.

Până şi cei care se declară satisfăcuţi cu adevăruri „relative" şi se consideră prea „sofisticaţi", „cinstiţi" sau chiar prea „modeşti" pentru a se ocupa cu absolutul – până şi ei obosesc, în cele din urmă, cu această hrană nesatisfăcătoare la care ei înşişi s-au limitat de bunăvoie şi tânjesc după o hrană mai consistentă.

În orice caz, împărtăşirea Adevărului creştin este posibilă numai prin credinţă; iar **obstacolul principal în calea credinţei nu este logica, după cum consideră în mod simplist gândirea modernă, ci o altă credinţă, opusă.**

Am văzut într-adevăr că logica nu poate nega adevărul absolut fără să se nege pe sine; acea logică potrivnică Revelaţiei creştine este mai degrabă sclava unei alte revelaţii, a unui **fals „adevăr absolut", şi anume, nihilismul.**

În paginile următoare **vom caracteriza ca „nihilişti" oameni cu vederi foarte diferite: umanişti, sceptici, revoluţionari de toate nuanţele, artişti şi filosofi din şcoli diferite, care, însă, sunt uniţi toţi într-o misiune comună:** fie că e vorba de „criticismul" pozitivist al adevărurilor şi instituţiilor creştine, de violenţa revoluţionară împotriva Vechii Ordini, de viziunile apocaliptice ale distrugerii universale, de instituirea unui paradis terestru sau de lucrările ştiinţifice obiective în scopul unei „vieţi mai bune" în această lume, ipoteza tocită fiind aceea că nu există o altă lume – finalitatea este aceeaşi: eliminarea Revelaţiei dumnezeieşti şi **pregătirea unei noi ordini în care să nu mai existe nici o urmă a „vechii" concepţii despre lucruri şi în care omul să fie singurul dumnezeu.**

Mentalitatea nihilistă, în unitatea scopului ei fundamental, este singulară; dar această mentalitate **se manifestă ea însăşi în fenomene la fel de diverse ca şi oamenii care o împărtăşesc.**

Această cauză nihilistă unică este lansată simultan pe mai multe fronturi, iar inamicii ei sunt contrariaţi şi induşi în eroare de această tactică eficientă. Pentru observatorul atent însă, **fenomenele nihiliste se reduc la trei sau patru tipuri principale, care pot fi puse în relaţie unele cu altele** ca etape ale unui proces care poate fi numit dialectica nihilistă.

Adevărurile parţiale care sunt prezente, după cum se ştie, în toate formele de nihilism, nu sunt, în cele din urmă, decât tactici de a-i seduce pe oameni pentru marele neadevăr care se află la baza lor.

Etapele pe care le vom descrie în paginile următoare nu trebuie înţelese exclusiv cronologic, chiar dacă în sensul cel mai exact este de fapt o **cronică a dezvoltării mentalităţii nihiliste** începând cu momentul eşecului experimentului nihilist la Revoluţia Franceză până la apariţia şi căderea ultimelor şi celor mai explicite manifestări nihiliste din cadrul Revoluţiei sovietice.

Astfel, perioada de apogeu a **influenţei liberale** se încadrează aproximativ între 1830 şi 1870, iar J.S. Mill poate fi considerat liberalul tipic; **epoca realismului** ocupă, după toate aparenţele, ultima jumătate a sec. XIX şi este reprezentată pe de o parte de gânditorii socialişti, iar pe de altă parte de filosofii şi popularizatorii (pe care ar trebui să-i numim mai degrabă „exploatatorii") ştiinţei; vitalismul, sub diferite forme: simbolismul, ocultismul, expresionismul artistic şi diferitele filosofii evoluţioniste şi „mistice", este cel mai semnificativ curent subteran care se întinde pe o jumătate de secol, începând cu 1875; nihilismul deconstructivist, ale cărui surse sunt înrădăcinate profund în secolul anterior, conduce la o concluzie importantă, atât în ordinea publică, cât şi în multe sfere private, pe parcursul unui secol şi un sfert, cu o focalizare a epocii deconstructiviste în perioada 1914-1945.

Să observăm că aceste perioade se suprapun, pentru că **nihilismul se maturizează în măsuri diferite la popoare diferite** şi la indivizi diferiţi; suprapunerea este mai evidentă decât poate sugera schema noastră simplificată, astfel încât reprezentanţii fiecărei etape se regăsesc în fiecare perioadă şi toţi ne sunt contemporani.

Ceea ce este adevărat pentru perioadele istorice este adevărat şi pentru indivizi; nu există nihilism „pur" în nici un stadiu, orice experiment predominant nihilist fiind o combinaţie de cel puţin două stadii.

Mai departe, dacă **epoca deschisă de Revoluţia Franceză este prima în care nihilismul a jucat rolul central,** fiecare din etapele sale este reprezentată în secolele anterioare.

Liberalismul, spre exemplu, derivă direct din umanismul Renaşterii; realismul a constituit un aspect important al Reformei protestante şi a Iluminismului francez; un tip de vitalism a apărut în ocultismul Renaşterii şi al Iluminismului şi, ulterior, în romantism; iar nihilismul deconstructivist, mai răspândit ca niciodată în secolul trecut, a existat ca o tentaţie pentru anumiţi gânditori extremişti pe parcursul întregii epoci moderne.

Cu aceste rezerve, schema noastră poate fi totuşi acceptată ca o aproximare a ceea ce a reprezentat acest proces istoric şi psihologic.

Să începem **investigarea stadiilor acestui proces, dialectica nihilistă,** încercând să le evaluăm în lumina Adevărului creştin-ortodox pe care – dacă avem dreptate – aceste forme de nihilism încearcă să o întunece şi să o nege.

LIBERALISMUL pe care îl vom descrie în paginile următoare – să ne fie îngăduit să specificăm de la început – **nu este un nihilism făţiş; este mai degrabă un nihilism pasiv sau, mai bine spus, baza neutră de dezvoltare a fazelor mai evoluate de nihilism.**

Cei care au urmărit discuţia noastră anterioară, referitoare la imposibilitatea de a fi „neutru" din punct de vedere spiritual sau intelectual în această lume, vor înţelege imediat de ce am considerat ca nihilist un punct de vedere care, deşi nu este direct responsabil de răspândirea fenomenelor nihiliste, a constituit **o premisă indispensabilă** pentru apariţia acestora.

Liberalismul a fost reprezentantul incompetent al unei moşteniri în care nu a crezut niciodată deplin, atitudine care a constituit **una din cele mai semnificative cauze ale nihilismului făţiş.**

Civilizaţia umanistă liberală care, în Europa de Vest, a fost ultima formă a Vechii Ordini distruse în cele din urmă în timpul celui de-al doilea război mondial şi al revoluţiilor din al doilea deceniu al sec. XX, şi care continuă să existe – deşi într-o formă mai atenuată, „democratică" – în lumea liberă de astăzi, poate fi caracterizată în primul rând prin atitudinea ei faţă de adevăr.

Aceasta nu este o atitudine de ostilitate explicită şi nici măcar de indiferenţă deliberată, pentru că apologeţii ei sinceri au, fără discuţie, o perspectivă genuină asupra a ceea ce ei consideră adevăr; este mai degrabă o atitudine în care adevărul, în ciuda anumitor aparenţe, nu mai ocupă centrul atenţiei.

Acest adevăr în care pretinde să creadă (exceptând, fireşte, faptul ştiinţific) nu este pentru liberalism o monedă spirituală sau intelectuală de circulaţie curentă, ci un capitol singular şi neproductiv rămas dintr-o epocă anterioară.

Liberalul încă vorbeşte, cel puţin la ocazii convenţionale, de „adevăruri eterne", de „credinţă", de „demnitatea umană", de „înalta vocaţie" a omului, de „spiritul lui nemuritor" sau chiar de „civilizaţia creştină", dar este foarte clar că aceste cuvinte nu mai înseamnă azi ceea ce însemnau altădată. Nici un liberal nu le mai ia întru totul în serios; toate astea sunt de fapt metafore, ornamente de limbaj care îşi propun să trezească mai degrabă un răspuns emoţional decât unul intelectual – un răspuns în mare tocit de uz, păstrând încă memoria unui timp când asemenea cuvinte aveau într-adevăr o semnificaţie pozitivă şi serioasă.

Nimeni dintre cei ce se mândresc astăzi cu „rafinamentul" lor intelectual – adică acei câtiva din instituţiile academice, din guvern, din ştiinţă, din cercurile intelectuale umaniste, nimeni din cei ce pretind sau doresc să fie în pas cu „timpul" lor – nu cred sau nu pot crede deplin în adevărul absolut sau, mai precis, în Adevărul creştin.

Cu toate acestea, denumirea de adevăr a fost păstrată, ca şi denumirile celorlalte adevăruri pe care altădată oamenii le considerau absolute, iar unii dintre cei aflaţi într-o oarecare poziţie de autoritate sau influenţă ezită să le folosească, chiar dacă sunt conştienţi că sensurile lor s-au schimbat.

Într-un cuvânt, Adevărul a fost „reinterpretat"; vechile forme s-au golit şi li s-a dat un nou conţinut, cvasi-nihilist. Acest lucru poate fi cu uşurinţă remarcat la o succintă examinare a principalelor zone în care adevărul a fost reinterpretat.

În ordinea teologică, primul adevăr este, fireşte, Dumnezeu. Creatorul atotputernic şi atotprezent a toate, revelat credinţei în experienţa credinciosului (şi Care nu contrazice raţiunea celor care nu neagă credinţa), Dumnezeu este capătul suprem al întregii creaţii, iar El Însuşi, spre deosebire de creaţia Sa, Îşi găseşte finalitatea în El Însuşi; tot ce este creat se află în relaţie şi în dependenţă faţă de El, Care singur nu depinde de nimic din afara Lui; El a creat lumea ca aceasta să existe împărtăşindu-se din El şi totul în lume este orientat către această finalitate, pe care totuşi oamenii o pot pierde printr-o greşită întrebuinţare a libertăţii.

Mentalitatea modernă nu poate tolera un asemenea Dumnezeu. El e deopotrivă prea familiar – prea „personal", chiar prea „uman" – şi prea absolut, prea intransigent în exigenţele Lui faţă de noi; şi Se face cunoscut doar credinţei smerite – un fapt menit să alieneze inteligenţa orgolioasă a omului modern.

Omul modern cere de aceea un „nou dumnezeu", un dumnezeu modelat cât mai fidel după tiparul unui asemenea om al timpurilor noi, preocupat de ştiinţă şi afaceri.

De fapt, una din intenţiile primordiale ale gândirii moderne a fost aceea de a confecţiona un asemenea dumnezeu.

Această idee apare cu claritate deja la Descartes, dă roade în deismul iluminist şi se dezvoltă până la ultimele consecinţe în cadrul idealismului german: noul dumnezeu nu este o Fiinţă, ci o idee.

Acesta este **dumnezeul mort al filosofilor care nu au nevoie decât de o „cauză primă" pentru a-şi desăvârşi sistemele**, acesta este dumnezeul „gânditorilor pozitivişti" **şi al altor sofişti religioşi** care l-au inventat, pentru că „au avut nevoie" de el, ca să-l utilizeze după bunul lor plac.

(continuare în numărul viitor)

Pagină realizată de Corneliu Mihai

ÎNAINTE DE SUMERIENI

Astăzi ideea ca leagănul civilizaţiei nu s-ar afla pe Tigru şi Eufrat, ci pe Dunăre, încă mai stârneşte reacţii virulente, cauzate în special de ignoranţă.

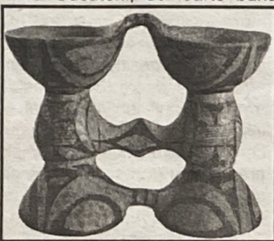
DE LA CUCUTENI...

Cel mai bun exemplu în acest caz este **cultura CUCUTENI** care a fost scoasă din anonimat acum câţiva ani şi a luat prin surprindere întreaga comunitate arheologică mondială.

Nu se ştia că o astfel de cultură complexă s-a dezvoltat în spaţiul carpato-danubian, deşi primele artefacte fuseseră găsite în urmă cu mai bine de 100 de ani. Săpăturile efectuate între anii 1885 şi 1910 în comuna Cucuteni din jud. Iaşi au scos la iveală vestigii neolitice datând **din anii 4.000 - 3000 î.Hr.**

Cultura Cucuteni era răspândită în Moldova, nord-estul Munteniei, sud-estul Transilvaniei şi Basarabia şi atestă faptul că istoria civilizaţiei omenirii a început la poalele Munţilor Carpaţi, cu mult înaintea civilizaţiei greceşti, a celei romane şi chiar a celei chineze.

Ceramica din cultura Cucuteni, de foarte bună calitate, bogat şi variat pictată, este unică în Europa, având asemănări cu ceramica dintr-o cultură neolitică din China, numai că aceasta din urmă a apărut după cca. un mileniu faţă de cea de la Cucuteni.

Populaţia aparţinând acestei culturi avea o organizare protourbană: locuinţe mari, cu vetre interioare, şi se ocupa cu vânătoarea, agricultura şi meşteşugurile casnice (ţesut, olărit, confecţionare de unelte).

Cultura Cucuteni împlinea aproape toate criteriile de a fi considerată prima civilizaţie adevărată a lumii, cu câteva sute de ani înainte de Sumer sau Egipt, în afara de unul: lipsa unui sistem de scris.

... LA TĂRTĂRIA!

În anul 1961 **arheologul Nicolae Vlassa**, aflat în comuna TĂRTĂRIA din jud. Alba, pentru săpături, a descoperit un mormânt străvechi. După excavarea osemintelor a găsit trei tăbliţe de lut neobişnuite. Fără să-şi fi dat seama, tocmai făcuse o descoperire epocală.

Tăbliţele de la Tărtăria sunt, de fapt, trei obiecte mici şi străvechi din lut; două dintre ele sunt acoperite cu reprezentări stilizate de animale, copaci şi diferite obiecte, iar cea de-a treia, cea mai interesantă şi importantă, de formă discoidală, cuprinde patru grupuri de semne despărţite prin linii - modalitate de scris pictografică. O bună parte din semnele conţinute pe aceasta se regăsesc în literele de pe inscripţiile arhaice greceşti, dar şi în scrierile feniciană, etruscă, italică, iberică.

Vlassa menţiona faptul că **tăbliţele se asemănau foarte mult cu cele ale sumerienilor din punctul de vedere al însemnelor folosite.**

De la descoperirea lor până astăzi, tăbliţele de la Tărtăria constituie încă o sursă de controverse.

Mulţi cercetători străini: David Whipp, Boris Perlov, Iovan Todorovici etc. sunt de părere că simbolurile de pe artefactele de la Tărtăria reprezintă prima scrierea a lumii. Marija Gimbutas, specializată în culturile neolitice europene, este de părere că înscrisurile găsite pe tăbliţe fac parte din ceea ce numea **"vechea scriere europeană".**

În ţară însă Nicolae Vlassa a fost denigrat şi descoperirea lui a fost trecută cu vederea. Din această cauză arheologul a ezitat să vorbească despre tăbliţe. Unii arheologi români au susţinut că fuseseră aduse aici în urma unor contacte de natură comercială cu sumerienii, iar alţii au mers şi mai departe, acuzându-l pe Vlassa că ar fi îngropat cu bună ştiinţă nişte falsuri, fiind cu neputinţă (cică!) o asemenea descoperire la noi în ţară!

Abia după 1989 acestea au început să fie analizate şi de experţi români, ca Gh. Lazarovici sau Horea Ciugudean.

La o cercetare mai atentă s-a dovedit că aceste semne s-au dezvoltat independent de celelalte culturi preistorice, găsindu-se, de altfel, şi similarităţi între tăbliţele de la Tărtăria şi hieroglifele egiptene.

Arheologi sârbi şi români au presupus apoi că ele nu sunt mai vechi de 2700 î.Hr.; însă se înşelau şi de această dată.

Tăbliţele în sine nu au putut fi datate cu carbon datorită compoziţiei lor, dar aceasta s-a făcut prin asocierea cu osemintele descoperite odată cu tăbliţele. **Astfel s-a stabilit vechimea lor: anul 5300 î.Hr.!! Or, primele scrieri mesopotamiene datează din 3500-3300 î.Hr.,** deci teoria conform căreia tăbliţele de la Tărtăria ar fi fost aduse aici în urma contactelor comerciale cu sumerienii, se dovedeşte falsă.

Tăbliţele de la Tărtăria

Înaintea primelor oraşe ale Mesopotaniei sau a templelor de-a lungul Nilului, înaintea glorioasei civilizaţii reprezentate de Grecia şi Roma, au trăit oameni care au fost primii în artă, tehnologie şi comerţ, strămoşii noştri!

Cuibul "Gheorghe Clime"

***

NIŞTE NEGRI ALBI (continuare din pag. 8)

Nimeni însă nu îndrăzneşte să-i nominalizeze pe aceşti „torţionari", şi nici nu îndrăzneşte să spună scopurile pe care le urmăresc.

Vorbeam adineauri despre luarea unei poziţii de o parte sau de alta a unor persoane mai mult sau mai puţin publice care nu au habar de realităţile istorice.

Imediat ne-am amintit de poziţia acestora în legătură cu „holocaustul" din România: dacă nu avem dreptul democratic de a ne exprima părerea despre acesta, nu ne putem opri şi nu putem fi opriţi legal de a observa că am fost obligaţi, printr-o lege, de a accepta situaţia, şi că se evită cu obstinaţie tratarea probelor pro şi contra în faţa unui tribunal, într-un proces care ar trebui să lămurească problema.

În „disputa" prezentată asupra apariţiei, influenţei culturale, a răspândirii geografice a dacilor, ca iubitori al logicii şi adevărului, propunem votarea unei legi care să interzică pe viitor punerea în discuţie a noii abordări şi, eventual, interzicerea istoriei românilor!

Post scriptum:

Poate vom reveni asupra subiectului, în funcţie de evoluţia disputei.

Sunt lucruri pe care noi nu avem competenţa să le punem în discuţie - cu referire la anumite amănunte - să zicem "tehnice".

Practic, pe noi nu ne interesează în ce măsură procentuală suntem sau nu romani. Nu putem să pierdem din vedere că ne numim "legionari" având ca model eficienţa, spiritul de disciplină, profesionalismul şi mentalitatea de învingători ale armatelor romane.

De asemenea, vrem să mai subliniem o dată că faptul în sine – procentul de romanitate – nu interesează cenzura strictă şi omniprezentă a evreilor: ce contează pentru nişte stăpâni moderni de sclavi descendenţa noastră?

Şi atunci îţi pui întrebarea ce îi deranjează (apropos de poziţia d-nei Zoe Petre):

1. Entuziasmul cu care o parte a populaţiei a recepţionat noile interpretări ale istoriei, valabile sau nu. Am spus "o parte a populaţiei"; care parte? Păi tocmai aceea care este capabilă să "intre în luptă"!

Sunt lucruri în aparenţă mici, cărora, eventual, nu li se dă importanţă, dar care sunt capabile să transforme un simplu bulgăre de zăpadă într-o avalanşă. **Eventualitatea transformării adepţilor unei ipoteze istorice în luptători conştienţi şi activi** pentru păstrarea, pentru salvarea fiinţei noastre naţionale, **îi poate trimite pe aceştia,** de exemplu (şi absolut logic), **în rândurile Mişcării Legionare.**

Noi ştim bine că **adepţii acestei noi teorii trăiesc cu impresia că este suficientă poziţia pe care se situează;** în parte numai, ei sunt nişte oameni care au ales "tabăra" în mod corect.

Limitarea la această alegere trebuie depăşită şi poziţia domniilor lor fructificată.

Ştim că o frică (pe care noi am depăşit-o) îi va face să spună: ***"Noi facem ştiinţă, nu politică"* – poziţie păguboasă pentru ţară!**

2. Diversiune sau nu, demonstraţiile de romanitate au acaparat în aşa măsură preocupările istoricilor, încât te simţi obligat să cauţi o alternativă, te simţi obligat să priveşti cu atenţie la ce, eventual, se trece pe planul doi, şi anume **"întâietatea utilizării unui alfabet" cu 1.700 de ani înainte de sumerieni.** Acest lucru ar putea să displacă Sionului; această întâietate, absolut capitală, demonstrată ştiinţific prin datarea cu carbon 14, conferă strămoşilor noştri o nouă calitate în afară de aceea de mari luptători, ridicând standardele valorii acestora.

Concurs

ISTORIE NECENZURATĂ

- premii în cărți -

Condiții de participare: vârsta max. 35 ani; răspunsurile se vor trimite în scris pe adresa sediului, sau se pot da personal, la sediu, până la data de **10** a lunii următoare apariției revistei. Premiile se vor ridica de la redacție.

RĂSPUNSUL CORECT LA ÎNTREBAREA LUNII APRILIE: *"Ce știți despre românizare?"*

a fost dat de Gabriel Voinea din Mediaș, 32 de ani,

care a câștigat cartea *"V-am scris vouă, tinerilor!"* – preot instructor legionar Ilie Imbrescu.

RĂSPUNSUL ESTE URMĂTORUL:

Conform definiției din dicționar, ***"românizarea este un fenomen complex de transformare socială, economică, juridică și mentală, desfășurat pe teritoriul statului român modern.***

Tot conform dicționarului online, *"românizarea a însemnat adoptarea, în 1938, de către **guvernul lui Octavian Goga**, a unui **NUMERUS CLAUSUS în universități și în anumite profesiuni*** (n. n.: cum ar fi cea de medic, profesor, avocat), ***limitând numărul minoritarilor** (adesea mai înstăriți și mai educați decât românii) **și rezervând un procent de cel puțin 70 până la 80% românilor** (până atunci, defavorizați)".*

Statul român a procedat la restrângerea drepturilor minorităților, pentru favorizarea majoritarilor care deveniseră practic străini în propria țară; evident, cu această ocazie au fost restrânse și drepturile minorității evreiești, dar, atenție, **această restrângere nu a avut caracter antisemit întrucât s-a aplicat tuturor minorităților, nu doar evreilor.**

Românizarea a fost inițiată **în 1938, când legionarii se aflau în lagăre și închisori,** promotorul ei fiind Carol al II-lea și guvernul Goga.

Mai târziu guvernul gen. Antonescu a promulgat (în oct. 1940) ***Legea COMISARILOR de Românizare*, având următorul conținut:**

Art. 1: *„Ministerul Economiei Naționale poate numi, oricând va socoti necesar, fără motivare, comisari de românizare pe lângă* ***orice*** *întreprindere."*

NOTE:

1. **Numirea comisarilor de românizare era de resortul Ministerului Economiei Naționale care aparținea liberalilor, nu legionarilor;** Mișcarea nu a avut nici o răspundere directă.

2. De asemenea, se vede clar că legea **nu se referea la întreprinderile evreiești, ci la "ORICE întreprindere".**

3. Legea a fost dată în contextul în care multe firme germane și reprezentanți ai unor întreprinderi particulare – care nu erau trimiși de guvernul de la Berlin – încercau să acapareze diferite poziții economice importante în România, în diferite ramuri ale industriei: societățile petrolifere, întreprinderi care să achiziționeze direct de la producători români grânele și apoi să le comercializeze etc.

În plus, evreii, intrați în panică de venirea la putere a unui regim naționalist, își vindeau întreprinderile nemților, astfel încât concurența germană, foarte serioasă, nu putea fi limitată decât prin intermediul acestei legi, prin oprirea vânzărilor.

Art. 2: *„Toate actele de gestiune vor fi supuse aprobării prealabile și nemotivate a comisarului, care supraveghează și actele de administrație."*

Art. 3: *„Acțiunile la purtător se nominalizează și se ștampilează în termen de 30 de zile. Înscrierea titlurilor în registrele de acționari se va face numai cu aprobarea comisarului, pe bază de acte de proprietate cu dată certă, anterioară datei de 9 aug. 1940."*

Art. 4: *„Acțiunile la purtător se blochează pe durata numirii comisarului, până la nominalizare."*

De reținut că românizarea nu a însemnat confiscarea întreprinderilor, așa cum au făcut, mai târziu, comuniștii, ci doar supravegherea administrării acestora.

O lege care, aparent, în ochii opiniei publice, emana de la legionari, și care a afectat imaginea Mișcării, a fost, de fapt, instituită de către gen. Antonescu (care era conducătorul cu puteri depline al Statului) și pusă în practică de ministerul de resort, cel al Economiei Naționale, aflat sub conducerea liberalilor (G. Leon succedat de Mircea Cancicov).

Au existat și legionari printre comisarii de românizare, dar mai ales "septembriști" (adică oportuniștii primiți în Mișcare de noul șef, fără stagiul obligatoriu de trei ani, pentru verificarea calităților necesare unui legionar: cinste, corectitudine etc.), însă cei mai mulți au fost simpli simpatizanți sau chiar oameni care n-aveau nici o legătură cu Mișcarea.

De fapt, Legea Comisarilor de Românizare, **deși a blocat pe moment acapararea întreprinderilor evreiești de către nemți, a fost prost făcută.**

Pe lângă faptul că **nu se stabiliseră criteriile pentru numirea comisarilor**, nu existau nici pârghiile economice pentru asigurarea primatului elementului românesc, deci legea nu și-a îndeplinit efectul scontat.

După repetate reclamații și plângeri, **trei luni mai târziu a fost desființată**, întrucât, așa cum afirma Cancicov, *"Statul trebuie să pășească la organizarea unui sistem de conducere și de control unitar, pentru a pregăti viitoarea reformă de reconstrucție a vieții economice"*. Acest control s-a făcut însă fără aport legionar, întrucât în aceeași lună au fost înlăturați de la guvernare, unii intrând din nou în închisori, iar alții plecând pe front, pentru apărarea țării...

CONCURS INEDIT

- CONCURSUL LUNII MAI -

Publicația noastră vă cere sprijinul moral, încercând un fel de sondaj care să confirme atașamentul cititorilor noștri la cauza națională.

În consecință, vă rugăm să trimiteți o scrisoare simplă pe adresa de abonamentul (str. Banul Dumitrache nr. 35), în care **să răspundeți la ÎNTREBAREA:**

Cum și-ar dori actualii "năvălitori" (expresie consacrată de Nicolae Iorga și utilizată în acest număr la editorial) *să ne comportăm în relațiile interetnice cu domniile lor?*

Spre lămurire, câteva exemple - pe cât de simple, pe atât de reale: "Ar dori să ne transformăm în cetățeni de categorie inferioară, domniile lor fiind doar cu mapa, la orice nivel", sau "Le-ar place să ne închinăm la Muzeul holocaustului, nu la icoane", sau "Ar fi bine să învățăm la istorie doar despre ei și holocaust", sau..., sau...!

Desigur, există răspunsuri mai puțin generale, mai la obiect, ținând cont de nenumăratele fețe ale scopurilor, aplicate la multele aspecte ale vieții: "social", "politic", "economic", "cultural", "religios", "învățământ", etc.

Dintre cititorii noștri, dintre simpatizanți, dacă există persoane care vor să-și păstreze anonimatul, pot semna scrisorile cu un pseudonim după care vor fi recunoscuți ulterior, în cazul în care se situează în concurs pe primele trei locuri.

PREMIILE sunt la alegere:

- un abonament pe un an la ziarul nostru

- sau acceptul nostru de a participa la o tabără legionară de muncă.

Activitatea principală în aceste tabere constă din prestarea unei munci fizice, în limite absolute acceptabile, de obicei la o mănăstire aflată în construcție.

Alegem totdeauna locuri frumoase, în mijlocul naturii (munți, păduri) deoarece unii camarazi "își consumă" o parte sau tot concediul în acest fel.

Participanții la tabără au casa și masa asigurate.

Prezentarea, în cazul în care veți opta pentru o astfel de participare, se face la dată fixă; în caz de incompatibilitate se poate părăsi tabăra oricând, fără "resentimente".

Nu se acceptă decât oameni care nu refuză să intre în biserică (se resping ateii și alții), și oameni mai mult decât cumpătați în relația cu alcoolul.

Ne lipsim de certăreți și de oameni care vor să ne învețe "ceva": în tabără vor trebui să învețe ei "ceva", în limitele bunului simț și ale moderației creștine.

Revenind la scrisorile pe care le așteptăm: ele pot să conțină și o singură frază (sau oricâte), sau numai cuvintele *"Suntem alături de voi!"*.

Termen: 15 zile de la primirea apelului. Așteptăm să ne bucurăm!

ABONAMENTE PE ADRESA:
NICADOR ZELEA-CODREANU, STR. BANUL DUMITRACHE NR. 35, SECT. 2, BUCUREŞTI
Tel.: (021) 2425471; 0745 074493
Preţul unui abonament pentru un an:
50 RON pentru **ţară** (Bucureşti şi provincie); 70 RON pentru **Europa**; 130 RON pentru **Canada, SUA, Australia.**
Se pot face abonamente şi pentru jumătate de an.

Mihai Traşcă – Botoşani: Este normal să existe conştiinţa apartenenţei la un neam, voinţa de a-ţi apăra pământul strămoşesc, istoria, cultura, religia, tradiţia, limba. De unde agresivitatea şi suspiciunea faţă de naţionalism? Unii spun că naţionalismul ar fi iubirea exagerată a propriului neam. Ca şi cum ai putea să iubeşti... prudent, "ponderat", "rezonabil"... Eventual să-i iubeşti pe toţi la fel, sau chiar să iubeşti mai mult alte neamuri, străine. Ideea e atât de aberantă, încât nu mai trebuie comentată. Oare nu pentru neamul român, de exemplu, sau pentru cel german, sau pentru cel italian, au murit milioane de români, de germani ori de italieni? Pe ce alt sentiment e clădită întreaga istorie a lumii? Nu poţi să iubeşti decât în exces, şi cine este sincer cu sine trebuie să recunoască acest lucru. Naţionalismul nu implică războirea cu ceilalţi, pentru că a fi naţionalist înseamnă nu numai a-ţi iubi neamul, ci şi a-l respecta pe cel care, de alt neam fiind, e naţionalist. Echilibrul care se creează între aceste forţe, sincere şi puternice, e unul natural. De exemplu, nu-i putem condamna pe unguri că ţin mai mult la neamul lor decât la al nostru. Dar nu înţelegem pretenţia absurdă a unor minoritari de a ne cere să tolerăm noi naţionalismul lor pe teritoriul ţării noastre, în detrimentul nostru. Dacă vor înţelege să fie naţionalişti la ei acasă, noi nu putem decât să-i respectăm! Politicienii au priceput că nu pot controla această zonă, că iubirea de neam nu poate fi măsurată, reglată sau cumpărată decât într-un regim în care valorile sunt răsturnate, iar religia omului este banul, de aceea asistăm azi la această campanie împotriva naţionalismului.

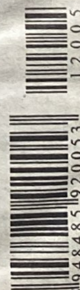

Petre Ciubotaru - Bacău: Victor Precup, cunoscut pentru tentativa de asasinare a lui Carol al II-lea, nu este deloc ceea ce am numi "un personaj pozitiv", chiar dacă aşa pare la prima vedere şi chiar dacă o stradă din oraşul dvs. îi poartă numele; biografia sa sinuoasă, cu schimbări de atitudine la 180 de grade, a ridicat multe semne de întrebare. Dezertor din armata austro-ungară, înrolat în Armata Română cu gradul de căpitan, a fost implicat în readucerea lui Carol al II-lea pe tron, devenind ulterior cap al unui complot ce viza asasinarea acestuia, pentru ca după instaurarea regimului comunist să devină general în armata RPR. După reîntregirea ţării în calitate de şef al Biroului 2 Informaţii al Comandamentului Militar al Basarabiei, activitatea lui Precup a intrat în vizorul Siguranţei Statului, menţionându-se că se ocupa cu traficul de persoane refugiate din Rusia Sovietică şi că lucra cu rea credinţă în cercetări, punând în libertate comunişti periculoşi; era bănuit de spionaj în favoarea URSS. Nu este adevărat că a luat parte la campania militară a României contra trupelor lui Bela Khun; dimpotrivă: suspiciunea în legătură cu persoana sa era alimentată de faptul că în timpul revoluţiei comuniste din Ungaria (1919), fusese semnalată prezenţa lui – pe care nu putuse s-o justifice – la Budapesta. Victor Precup, în calitate de nepot al ţărănistului Ştefan Cicio Pop, a fost mesagerul lui Iuliu Maniu, trimiţând scrisorile acestuia către Carol (între altele, Maniu condiţiona revenirea pe tron a lui Carol de renunţarea la relaţia cu Elena Lupescu). Peste patru ani avea însă să organizeze un complot împotriva lui Carol al II-lea. Acesta nu a reuşit, deşi complotiştii pregătiseră acţiunea din timp şi-şi procuraseră arme şi dinamită. Cei zece ofiţeri din Ministerul Apărării, în frunte cu Precup, au fost arestaţi din ordinul lui Moruzov, şeful Serviciului Secret de Informaţii, chiar în ziua în care urma să aibă loc asasinatul. Condamnat la închisoare, cu degradare militară, Victor Precup a stat şase ani la Doftana; graţiat de Mihai în 1940, în 1945 este avansat general–locotenent prin decret regal şi este reintegrat în Armată, fiind numit şef al departamentului care se ocupa cu educaţia politică şi propaganda (teoretic era poziţia cea mai puternică din Armată deoarece putea trimite la închisoare orice ofiţer pentru crime politice). Departamentul condus de el a fost responsabil cu epurările masive din primii ani ai regimului comunist. La întrebarea de bun simţ care ne apare imediat: "de ce comuniştii l-au preferat pe Precup generalului Valter Roman, de exemplu, vechi bolşevic, luptător în războiul civil din Spania, şi evreu, pe deasupra?", un singur răspuns (tot de bun simţ) se impune: Precup era agent sovietic, iar complotul din 1934 pentru asasinarea lui Carol al II-lea fusese comandat din URSS.

Paul Olteanu – Drobeta Tr. Severin: Cei 13 legionari paraşutaţi în 1953 în ţara ocupată de ruşi au fost prinşi imediat şi executaţi. Trădătorul a fost britanicul Philby, agent de legătură cu CIA şi FBI, recrutat de NKVD. Studiase istoria la Cambridge şi fusese fascinat de profesorul său de economie marxistă, iar după absolvire plecase pe continent, frecventând cercuri evreieşti şi devenind comunist cu carnet de partid şi, totodată, spion în favoarea URSS. Reîntors în Anglia, în 1937 Philby a fost trimis în Spania pe post de corespondent al ziarului "Times", pentru a scrie despre războiul civil. Decorat de Franco, a ajuns cu uşurinţă în cercul noii puteri de la Madrid. În timpul războiului a intrat în serviciul de spionaj britanic, fiind apreciat pentru inteligenţa, şarmul şi talentul său de a vorbi limbi străine. A devenit director al secţiunii care supraveghea activităţile sovieticilor şi ale partidelor comuniste din lumea întreagă. Philby, spion NKVD, a primit sarcina de a lupta contra spionilor sovietici! După război a fost numit agent de legătură cu CIA si FBI, la Washington. Trădarea a legionarilor paraşutaţi în ţară a avut un precedent: trădarea anticomuniştilor albanezi. Englezii şi americanii stabiliseră în secret o operaţie în sudul Albaniei pentru răsturnarea guvernului comunist, şi un comando de albanezi anticomunişti, antrenaţi în clandestinitate, a fost paraşutat în zonă. Toţi, inclusiv agenţii britanici şi CIA infiltraţi în Albania, au fost executaţi. Era evident că fuseseră trădaţi de cineva din interior, sus-pus, care cunoştea în amănunt reţeaua. De altfel, în autobiografia sa Philby scrie: "Ştiau ce riscă. Eu mi-am făcut doar profesia mea". "Frumoasă" "profesie": spion şi trădător! Nici britanicii şi nici omologii săi americani încă nu-l bănuiau, ba chiar îl apreciau pentru eleganţă şi inteligenţă. Numai că noul ambasador sovietic la Ankara, la numirea sa "oferă" numele unor agenţi sovietici infiltraţi la înalte nivele, printre care şi Philby. Ambasadorul Angliei în Turcia a avertizat Londra, dar ruşii au aflat şi ambasadorul sovietic a fost chemat în URSS şi ucis. Philby a murit în patul lui, prin anii 90, omagiat de agenţia sovietică de ştiri, ca "luptător internaţional împotriva fascismului"!

Tudor Gheorghiu – Rm. Vâlcea: Expresia a "a-şi da arama pe faţă" datează din vremea banilor de aur şi argint. Falsificatorii de monede le făceau din aramă şi le acopereau cu un strat foarte subţire de metal preţios; după un timp de întrebuinţare, pojghiţa de aur sau argint se eroda şi apărea de dedesubt arama. Prin analogie această expresie se aplică persoanelor care, ca şi monedele contrafăcute de pe vremuri, îşi dezvăluie deodată năravurile şi intenţiile rele ce stăteau până atunci ascunse sub un zâmbet prefăcut sau sub vorbe poleite.

Nicoleta Codrin

Periodic editat de "*ACŢIUNEA ROMÂNĂ*" ISSN 1583-9311
Redactor şef: **Nicoleta Codrin**
Colegiul de redacţie: Emilian Ghika, Corneliu Mihai, Ştefan Hâncu, Marius Prichici

Relaţii cu publicul:
Str. Mărgăritarelor nr. 6, sector 2, Bucureşti - ***Vinerea, orele 15–17***
(zona Circului – inters. cu Ştefan cel Mare, colţ cu str. V.Lascăr)
Tel.: (021) 2425471 sau 0745 074493
e-mail: cuvantul-legionar@zelea-codreanu.com